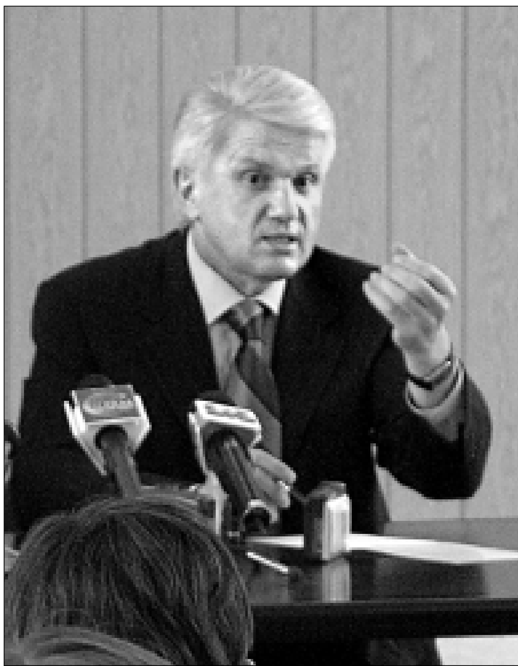
ВІВТОРОК, 7 ЧЕРВНЯ 2005 РОКУ. № 103 (3603)

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

ВИБРАТИ НЕ МОЖНА ТІЛЬКИ БАТЬКІВЩИНУ!

Сьогодні треба забути про помаранчевий колір і згадати про кольори Державного прапора. Інакше у суспільстві триватиме протистояння, а ми повинні пам'ятати про те, що Україна в нас одна. І розбудовувати її потрібно спільними зусиллями. Таку думку висловив учора Голова Верховної Ради України Володимир Литвин під час зустрічі з колективом газети «Голос України» з нагоди Дня журналіста. Тим паче, як показують соціологічні опитування, починає падати довіра до інститутів влади.

Під час розмови було зачеплено широкий спектр суспільно-політичних і економічних проблем. Зокрема, щодо розвитку місцевого самоврядування, адміністративно-територіальної реформи, пенсійного забезпечення, розвитку освіти і медицини на селі тощо.

(Детальніше читайте про це у наступному числі «Голосу України»).

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Олександа КЛИМЕНКА.

У Києва й Анкари багато спільних планів

У ході свого триденного візиту до Туреччини Президент України Віктор Ющенко обговорить співробітництво двох країн з низки економічних проектів. Зокрема, у сфері енергетики. На його думку, Туреччина могла б бути для України «унікальним партнером» із забезпечення транзиту нафти і газу в Україну з альтернативних регіонів.

Напередодні візиту, що почався вчора, Президент підкреслив: у двох країн багато спільних планів, зокрема, щодо євроінтеграційних процесів. «Сподіваємося, незабаром настане час, коли ми серед членів ЄС бачитимемо і Україну, і Туреччину», — додав він.

Туреччина цікава для України також з точки зору залучення інвестицій. «Динаміка інвестицій з Туреччини в українську економіку зараз непогана (сьогодні в Україні працює 331 підприємство з турецькими інвестиціями), але владі по обидва боки є над чим попрацювати, тому що йдеться про проблему подвійного оподаткування, лібералізації торговельного режиму, привабливішого взаємного інвестиційного клімату», — наголосив Президент.

■ САМОВРЯДУВАННЯ

Відправили виконком у відставку

Минулої п'ятниці на вечірньому засіданні депутати Кіровоградської міськради 26 голосами із 27 (із тих, хто прийняв участь у таємному голосуванні) відправили у відставку виконком міськради та її секретаря Миколу Цуканова. Міський голова Микола Чигрин демонстративно відмовився брати участь у голосуванні і, найімовірніше, накладе на депутатське рішення вето.

Відставка виконкому в Кіровограді є логічним кроком після затяжної кризи влади і стала можливою в результаті останнього перегрупування в депутатському корпусі, коли фактично перестала існувати депутатська більшість із членів фракції «Трудова Україна», **повідомляє наш власний кореспондент Олег БОНДАР**.

■ ВРОЖАЙ-2005

Посівам потрібен рясний дощ

Посіви сільгоспкультур потерпають від посухи. Опади, що випали в перші дні червня, істотно не вплинули на стан колоскових. За словами начальника агрометеорологічного відділу Гідрометцентру Тетяни Адаменко, найбільше потерпають від нестачі вологи ярові зернові в Донецькій і Луганській областях. Дуже довго земля там була суха. Для того щоб посіви «відійшли», потрібні обложні тривалі дощі. За прогнозами Гідрометцентру, очікується локальне випадання опадів, що, у принципі, не змінить ситуацію найближчим часом. А в Кабміні намагаються «винайти» способи для зняття тиску на внутрішній ринок колоскових в умовах надвиробництва, що насувається. Перший віце-прем'єр Анатолій Кінах заявив про плани закупити в аграріїв близько трьох мільйонів тонн «зайвого» зерна і, отже, не допустити різкого зниження цін на нього. Передбачається, мільйон тонн придбає Держкомрезерв, 500 тисяч тонн — ДАК «Хліб України», ще півтора мільйона становитимуть регіональні закупівлі.

За прогнозами першого віце-прем'єра, після жнив, з урахуванням перехідних запасів, у нас буде щонайменше 42 мільйони тонн зернових і зернобобових. Торік, якщо вірити офіційній статистиці, було зібрано (без кукурудзи) 34,5 мільйона.

Валерій ДРУЖЕНКО.

■ У НОМЕР

З лікарні до книги рекордів

Після травми ноги хмельниччанин Дмитро Коваль вже не мав шансів встати на ноги. Але через три дні після операції з протезування він самостійно вийшов із палати. Операцію провели хірурги травматологічного відділення Хмельницької міської лікарні.

Дев'яностотрирічний пацієнт має надзвичайно сильну волю до життя, яка разом з майстерністю хірургів зробила диво. Проведення складної операції хворому такого віку цілковито може претендувати на занесення до книги рекордів, **повідомляє наш власний кореспондент Ірина КОЗАК**.

Вугільний Бог цього разу був на боці шахтарів

Двоє гірників опинилися під завалом у неділю на «Шахті ім. Гаєвого» (Донецька область). Це сталося через обвалення породи під час ремонтних робіт на горизонті 860 метрів. За півгодини після аварії один із гірників самостійно вийшов на поверхню, другого витягали рятувальники. Нині його стан задовільний, **повідомляє УНІАН**.

■ СПРОБУВАВ І ВИГРАВ!

Олександр Козачок **(на знімку)**, мешканець Костополя, не вперше передплачує «Голос України». А цього разу йому ще й поталанило: випав приз — фірмові футболка і кепка з логотипом газети.

Наш активний передплатник і читач має безпосереднє відношення до «Голосу України», бо доставляє газету у найвіддаленіші куточки Костопільського району. Олександр Козачок працює водієм та листоношею із супроводу у районному вузлі поштового зв'язку.

Олександра ЮРКОВА.
Фото автора.

Народний депутат України Юрій КОСТЕНКО повідомив, що фракція УНП вестиме переговори із соратниками, в тому числі з фракцією «Наша Україна», щоб вибори заступника Голови ВР відбулися

ПОЛІТИКА
ВІВТОРОК, 7 ЧЕРВНЯ 2005 ■ № 103 (3603)

Фонд державного майна України перерахував до бюджету 1,3 млрд. грн. надходжень від приватизації, оренди і дивідендів

Секретар Ради національної безпеки і оборони України Петро ПОРОШЕНКО наполягає на створенні прозорого механізму землекористування

■ У НОМЕР

Парламентський вимір нових моделей співпраці

Сьогодні в українському парламенті під головуванням Голови Верховної Ради України, Голови Парламентської асамблеї організації Чорноморського економічного співробітництва Володимира Литвина розпочинається триденне двадцять п'яте пленарне засідання Генеральної асамблеї ПАЧЕС.

Темою для загальної дискусії обрано "Розширення Європейського союзу і Чорноморський регіон: нові моделі співробітництва". Учасники асамблеї планують заслухати доповіді, підготовлені спеціалізованими комітетами ПАЧЕС під час їхніх весняних засідань, —"Економічні аспекти рішення екологічних проблем у країнах—членах ПАЧЕС", "Інститут омбудсмена в державах—членах ЧЕС" та "Співробітництво у сфері пізнавального туризму в Чорноморському регіоні". За підсумками дискусій буде прийнято рекомендації, адресовані парламентам й урядам країн-членів і Організації ЧЕС.

У пленарному засіданні асамблеї планують взяти участь керівники парламентів Сербії, Чорногорії, Албанії, Грузії, Румунії, Російської Федерації, делегації з дванадцяти країн—членів ПАЧЕС, іноземні спостерігачі та спеціальні гості. Створена 1993 року ПАЧЕС має на меті розвиток економічного, політичного і культурного співробітництва між народами регіону, перетворення території країн Чорноморського регіону в зону стабільності й миру, частину нової європейської архітектури.

Серби запрошують у гості

Учора Голова Верховної Ради України Володимир Литвин прийняв міністра закордонних справ Сербії і Чорногорії Вука Драшковича.

"У нас є всі класичні передумови для ефективної співпраці, відсутні політичні проблеми і ми маємо взаємні устремління", — сказав В. Литвин. Глава парламенту повідомив, що в рамках двадцять п'ятого пленарного засідання Генеральної асамблеї ПАЧЕС у вівторок відбудеться його зустріч з керівництвом парламенту Сербії і Чорногорії.

В. Драшкович зазначив, що Сербія і Чорногорія зацікавлені у науково-технічній, економічній та політичній співпраці з Україною. На його переконання, важливо було б підвищити темп розвитку відносин між парламентами наших держав. За словами міністра, взаємодія на парламентському рівні є дуже важливою складовою україно-сербсько-чорногорського партнерства.

Володимир Литвин підтвердив готовність українського парламенту до активізації постійного міжпарламентського діалогу, зокрема на рівні групи дружби, що створена у Верховній Раді України. Це, за його словами, дозволить розглянути і визначити практичні напрями і першочергові кроки взаємин між законодавчими органами двох держав. Міністр запропонував прийняти делегацію українських парламентаріїв, у тому числі тих, які є в делегації від України в Раді Європи, з відвіданням Косово.

Співрозмовники обмінялися думками стосовно євроінтеграційних процесів в Україні. В. Литвин зазначив, що в разі, коли життя в Україні відповідатиме європейським стандартам, вступ до ЄС стане технічним питанням.

Вибрати не можна тільки Батьківщину!

(Початок на 1-й стор.).

***

Учора з нагоди професійного свята журналістів Голова Верховної Ради України Володимир Литвин також узяв участь у семінарі для регіональної преси "Верховна Рада України і журналістика у контексті інтересів суспільства". Глава українського парламенту наголосив на вагомій ролі майстрів пера у демократичних перетвореннях у державі та відповів на численні запитання представників регіональних ЗМІ.

***

З нагоди Дня журналіста Голова Верховної Ради України Володимир Литвин 4 червня зустрівся з представниками засобів масової інформації. Йшлося про вдосконалення законодавчого забезпечення відносин журналістів із засновниками друкованих та електронних ЗМІ, політичну ситуацію в країні та інші актуальні теми.

Володимир Литвин з нагоди професійного свята великій групі журналістів вручив відзнаки парламенту. Грамоту Верховної Ради отримала заступник завідувача парламентським відділом Наталія Яременко **(на знімку)**. Щиро вітаємо колегу з високою відзнакою!

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Вл. інф.

Ситуація стабільна, з елементами невизначеності

Президент України Віктор Ющенко має відмовитися від створення президентської партії, бо "це дасть зворотний результат". На цьому наголосив Голова Верховної Ради України Володимир Литвин під час зустрічі з головою підкомітету комітету Сенату США з міжнародних відносин Чаком Хейгелом та заступником командувача Збройних сил США в Європі генералом Чарльзом Уолтом. "Президент має виступати арбітром нації, консолідувати суспільство, бути над процесом", — переконаний глава парламенту.

Він охарактеризував ситуацію в Україні як "стабільну, з елементами невизначеності й очікувань". А одними з головних завдань нової влади В. Литвин вважає налагодження цивілізованих стосунків між владою і опозицією як неодмінну передумову демократії. "Яка влада, така й опозиція, яка опозиція, така й влада, — сказав він. — Опозиція квола, влада не набрала ще своєї міці".

Голова Верховної Ради порушив також питання формування виборчої коаліції, охарактеризувавши цей процес як намагання дружити й одночасно понизити рейтинги одне одного. "Це проблема, яка потребує непублічного обговорення", — сказав він.

На зустрічі йшлося і про реформування армії. "Дешева армія дорого коштує будь-якій країні", — зазначив він. В. Литвин підкреслив необхідність перепрофілювання військових навчальних закладів для підготовки кадрів мирних спеціальностей.

Одна з головних проблем нової влади, сказав В. Литвин, кадрова — через недостатню кількість фахівців серед нових керівників та питання розмежування бізнесу і влади. "Президент повинен діяти за принципом: нікому не зобов'язаний, окрім свого народу, — наголосив Голова ВР. — Сьогодні це не додасть авторитету, але спрацює на користь України".

За витівки княгині відповідатиме Київ?

В Україні створено Асоціацію древніх міст. Із 103 населених пунктів, які мають 500-річну історію, до об'єднання поки що увійшли Коростень, Ніжин, Самбір, Ладижин, Дубно, Носівка, Овруч, Хмільник.

Головне завдання асоціації — розвиток і захист історико-культурної спадщини древніх міст. До цього процесу залучатимуть депутатів, урядовців, громадські організації, істориків та археологів.

А щоб активніше привернути увагу влади до проблем маленьких міст, їхні керівники вдаватимуться до своєрідних піар-акцій. Наприклад, як повідомив "Голосу України" голова Коростеня Володимир Москаленко, громадські організації його міста вже збираються подавати у суд на... Київ. За те, що в 945 році княгиня Ольга спалила Коростень.

Вл. інф.

■ ДО УВАГИ МІНІСТРА

А закон зобов'язує ...

"Голос України" повідомив міністра внутрішніх справ Юрія Луценка про лист, де йдеться про неблаговидні справи високопосадових працівників МВС України. Перш ніж визначатися зі способом використання такої інформації, редакція просила висловити пана міністра свою думку. На жаль, минає вже четвертий місяць, а відповіді немає.

У листі, зокрема, зазначалося, що один із керівників МВС причетний до незаконного розподілу земельних ділянок у Криму, багатьох з яких він є власником. Він також контролює виготовлення та реалізацію горілчаних виробів.

За короткий термін перебування на посаді встиг отримати квартиру в недобудованому будинку по вул. Чорновола. Незрозуміло, яким чином отримав дві земельні ділянки в районі Великої кільцевої дороги, де будує приватний будинок, та в районі Синього озера в напрямку Обухова.

Інший високопосадовець МВС України в одному з регіонів займається не завжди чесним бізнесом і у промисловості, і в громадському харчуванні. За винагороду у сумі 150 тис. доларів окремим указом колишнього президента України отримав звання генерал-майор міліції. Є також відомості про позицію цих міліцейських генералів під час президентських виборів. Як громадянин пан Луценко має право відповідати або не відповідати на звернення редакції. Але як посадовець за Законом "Про інформацію" зобов'язаний. Бо:

ст. 32 "Органи законодавчої, виконавчої та судової влади України, їх посадові особи зобов'язані надавати інформацію, що стосується їх діяльності, письмово, усно, по телефону чи використовуючи публічні виступи своїх посадових осіб";

ст. 33 "Задоволення запиту здійснюється протягом місяця, якщо інше не передбачено законом".

"Встане правда, встане воля..."

Словами з "Кобзаря" назвали своє віче журналісти, котрі у переддень свого професійного свята зібралися в Каневі на Чернечій, Тарасовій горі

Вступним словом віче відкрив його ініціатор, голова Держкомітету з питань телебачення та радіомовлення Іван Чиж. Він оприлюднив вітального листа на адресу зібрання Голови Верховної Ради України Володимира Литвина і вручив почесні грамоти кращим редакційним колективам. Відзнаку одержав і "Голос України". А заступник голови Черкаської облдержадміністрації Микола Овчаренко також сердечно поздоровив журналістське товариство з професійним святом.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Фото Анатолія НЕСТЕРЕНКА.

Іван Чиж (у центрі) вручає почесні грамоти кращим редакційним колективам України

Зробиш справу — посієш віру

■ ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Онис Дементійович Шиленко на всю Беркозівку залишився один з фронтовиків і дочекався 60-річчя Перемоги. Але на душі у ветерана не потеплішало. Тому ще зрання прийшов до сільської ради, щоб поговорити з депутатом Богданом Губським, який пообіцяв приїхати...

Життя в Ониса Дементійовича — нелегке. Дружину паралізувало, діти далеко. А літа вже давно побігли з гори... Особливо важко взимку, коли хату треба опалювати. До багатьох будинків односельців прийшла радість — підвели голубий вогник. Народний депутат посприяв виділенню з держбюджету 180 тис. грн. на будівництво газопроводу в селі. Та до кутка, де живе Онис Дементійович, він не доходить. А яке б то для нього велике свято було! Та й обіцяних 400 гривень з нагоди ювілею фронтовик досі не отримав. А ще хоче поговорити з депутатом про виділення машини чи хоча б мотоцикла...

Чекала на депутата і Лідія Григорівна Костенко. Тридцять п'ять років пропрацювала директором сільського клубу, який потім перейменували на Будинок культури, а землі не дали, хоч закон, ініційований Губським, про надання земельних паїв працівникам соціальної сфери в сільській місцевості вийшов...

І ще багато беркозівців того суботнього дня чекали на зустріч зі своїм депутатом, щоб не лише поскаржитися чи поділитися наболілим і попросити допомоги у розв'язанні кричущих проблем, а й подякувати за зроблене, поцікавитися думкою парламентарія з приводу того не до кінця для них зрозумілого, що сьогодні відбувається в суспільстві.

Так було не лише в Беркозівці, а й у Литвинці Канівського району, Іркліеві Чорнобаївського району, Драбівцях, Деньгах Золотоніського району, містах Каневі, Золотоноші, де того дня побував депутат.

І ставало очевидним: чи не найбільше виборців сьогодні хвилюють проблеми земельних паїв, газифікації, медичного обслуговування. Люди цікавилися думкою народного депутата з приводу місцевого самоврядування, адміністративної та територіальної реформ, їх хвилює, чи залишаться медицина й освіта безплатними, чи закриють малокомплектні школи?

Депутатові правомірно ставили питання: чому, наприклад, сільському фельдшеру не надати право видавати лікарняні, щоб не їздити за ним хворому за десятки кілометрів? Чому лікар-інфекціоніст, на відміну від медсестри, не має права вийти на пенсію у 50 років? Чому в медичній галузі не платять за стаж роботи, як в освітянській?

Під час зустрічей довелося почути й немало скарг. Наприклад, литвинівці скаржилися на те, що ніяк не можуть дочекатися телефонів у своїх домівках (сказали зібрати по 800 гривень, а через два місяці сума зросла до 1800 — хто таку зможе знайти?), на погані дороги. Та чи не найбільше — на медицину. Від учителів, наприклад, депутат почув: не так давно їхня технічна працівниця Любов Ткач захворіла на грип, який дав ускладнення, і жінка в 44 роки пішла із життя, залишивши четверо дітей. Через два тижні до лікарні потрапив чоловік з двома дітьми — інфекція в домі безслідно не минула. Родичі звернулися до головного лікаря райлікарні по допомогу і наштовхнулися на черствість та байдужість, почувши у відповідь: вам гроші на поховання назбирали, тож і лікуйтеся за них...

А Лідія Хоменко розповіла, скільки грошей витратила і нервів попсувала, коли її батько Іван Григорович Гирич, інвалід І групи, потрапив до Канівської центральної районної лікарні. Хоча лікувати його повинні були безкоштовно.

Обурливо скаржилося й місцеве керівництво:

— Сільська рада зберегла 94 тисячі залишкових коштів на ремонт клубу, який в жахливому стані, а їх взяли та й вилучили. «Не ви одні повинні жити!» — пояснили. То де справедливість?

Під час поїздки по виборчому округу лунало чимало й теплих слів на адресу депутата. Люди дякували Богдану Володимировичу за сприяння у виділенні коштів на газифікацію (того дня він відкрив підвідні газопроводи в селах Беркозівка та Драбівці), за комп'ютерні класи, які завдяки депутату з'явилися у Литвинецькій, Деньгівській загальноосвітніх школах; за медичне обладнання (Канівській центральній районній лікарні цього разу передав фіброгастроскоп, Золотоніській ЦРЛ — маммограф); відкриття мінікотельні в дитсадку «Веселка» м. Золотоноші; за шкільний автобус, який нарешті отримала Ірклієвська ЗОШ.

Ось такі стосунки склалися в Богдана Губського з виборцями за роки його депутатства. А якщо на приїзд депутата чекають — отже, йому вірять. Якщо йому скаржаться — знають, що без уваги не залишить. Якщо його просять — упевнені, що допоможе. А потім —висловлене на місцях вже й у парламенті звучить.

Ось так і народжується в людей віра в краще життя. А в депутата — нові законопроекти...

Людмила ГОРДІЙЧУК.
Фото Сергія КОСЕНКА.

■ САМОВРЯДУВАННЯ

Бюджет урізатимуть

Виконання міського бюджету Одеси в другому кварталі, зокрема й фінансування соціальних проектів, перебуває під загрозою зриву. Природно, бюджет — а це вже цілком ляже на плечі міського голови Едуарда Гурвіца і його команди — доведеться коректувати. У бік урізання. Про це йшлося на засіданні виконавчого комітету міської ради.

Приміром, власні доходи міського бюджету в першому кварталі — недоотримано 11,3 млн. грн. Майже мільйон гривень недодали комунальні підприємства. А деякі з них, як з'ясувалося, працюють зі збитками.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

■ ВІТАННЯ

Рада Всеукраїнської професійної спілки народних депутатів України у Верховній Раді України та профспілковий комітет профспілкової організації народних депутатів України IV (XV) скликання щиро вітають народного депутата України IV (XV) скликання **ПИСАРЧУКА Петра Івановича** з 50-річним ювілеєм та бажають міцного здоров'я, щастя, радості, успіхів, усіляких гараздів!

Рада Всеукраїнської професійної спілки народних депутатів України у Верховній Раді України та профспілковий комітет профспілкової організації народних депутатів України IV (XV) скликання щиро вітають народного депутата України III (XIV) та IV (XV) скликань **РЯБІКІНА Павла Борисовича** з 40-річним ювілеєм та бажають міцного здоров'я, сімейного щастя, радості, успіхів і творчої наснаги на законотворчій ниві!

Федір Шпиг запалює майбутні зірки

Протягом трьох днів фінальний турнір клубу «Шкіряний м'яч» серед хлопців середньої вікової групи (1993 року народження) був у центрі уваги столичної преси і фахівців. Адже всі добре знають, якщо за справу береться президент Асоціації аматорського футболу, народний депутат України, президент банку «Аваль» Федір ШПИГ, то успіх забезпечений. Не став винятком і фінальний турнір восьми найсильніших команд України, які виборювали нагороди на стадіоні Вищого республіканського училища фізичної культури. Яскравим фінальним акордом турніру було урочисте нагородження його переможців під час перерви фінального матчу розіграшу Кубка України. 68 тисяч глядачів вітали майбутніх футбольних зірок, а керманичі професійного та масового футболу вручали їм нагороди. Федір Шпиг був задоволений організацією турніру, його учасниками, які сповна і на совість викладилися на спортивному майданчику.

— Федоре Івановичу, ви побачили на нинішньому фінальному турнірі майбутніх українських футбольних зірок?

— Про це, мабуть, треба передусім запитати в Андрія Біби, Євгена Рудакова, інших фахівців, які уважно спостерігали за поєдинками юної футбольної зміни. Як на мене, вже зараз видно таланти у багатьох хлопчиків. Тепер наставники повинні допомогти їм розкритися повністю. А ми й далі повинні працювати над вдосконаленням всеукраїнського турніру «Шкіряний м'яч».

— А кому ви симпатизували під час змагань?

— Уже кілька років спостерігаю за командою «ВІК» з Володимира-Волинського. Тут є справжній дитячий футбольний клуб. Ініціатором його створення був місцевий бізнесмен Валерій Котельник. Понад триста дітей займаються улюбленою справою. Тож не випадково, що команда «ВІК» — постійний учасник змагань «Шкіряного м'яча» в усіх трьох вікових групах. Підопічні тренера Віктора Сквири за останні кілька років п'ять разів ставали переможцями цих змагань. Крім того, команда «ВІК» щороку бере участь у майже п'ятнадцяти різноманітних турнірах. Вже добралися до Польщі, де кілька разів вигравали престижні призи. Ось і цього року «ВІК» представлена у трьох вікових групах. У середній групі «віківці» виграли, а в молодшій та старшій пробилися до зональних змагань. Переконаний, команда «ВІК» успішно представить Україну і на престижному турнірі «Кубок націй» у французькому місті Ліоні. Адже українські хлопці свого часу довели, що вони не гірші за своїх однолітків з інших країн. Наші вихованці з Кременчука в Парижі на «Кубку націй» посіли почесне третє місце. Володимир-Волинське диво має стати прикладом для всієї України. Адже зуміли в невеличкому містечку налагодити успішну фізкультурно-спортивну роботу, залучивши не лише місцеву владу, а й бізнесменів. Справжнім симпатиком гри мільйонів є мер міста Петро Саганюк, який всіляко допомагає юним футболістам.

— А як в інших куточках нашої держави?

— Три роки тому батьки-бізнесмени заснували в Ужгороді команду з одноіменною назвою. Хлопці навчаються в ужгородській середній школі № 120. Нині юні футболісти «Ужгорода» мають свій власний затишний стадіон. Цього разу вони фінішували другими. Дбають про дітей в тому ж макіївському «Донбасі» та запорізькому «Металурзі». Звичайно, хотілося б більшого. Адже всеукраїнський проект «Шкіряний м'яч» залишається й досі поза справжньою увагою органів державної влади.

Ф. Шпиг під час турніру.

— Ваша думка стосовно перспектив «Шкіряного м'яча»?

— Зауважу, сьогодні ми єдині на пострадянському просторі, хто проводить такий широкомасштабний дитячий футбольний турнір. Однак нинішній стан справ нас вже не влаштовує. Адже ми завжди прагнемо тримати планку, яку підняли, на високому рівні. Тож працювати є над чим. Нині вже замало підтримки батьків, учителів, окремих меценатів. Потрібна загальнодержавна програма підтримки дитячого футболу. Тут вже одним додатковим уроком футболу не обійтися. Лише єдиною командою з представників державних структур, бізнесменів, інших зацікавлених сторін зможемо солідно допомогти дітям. Ми готові розглянути будь-яку ідею. Бо працюємо заради і для дітей.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Кредитної угоди (Другий проект «Ремонт автомобільної дороги Київ—Чоп») між Україною та Європейським банком реконструкції та розвитку

Верховна Рада України **постановляє:**

Кредитну угоду (Другий проект «Ремонт автомобільної дороги Київ—Чоп») між Україною та Європейським банком реконструкції та розвитку, підписану 28 лютого 2005 року в м. Лондоні, ратифікувати.

Президент України
В. ЮЩЕНКО.

м. Київ,
18 травня 2005 року.
№ 2567-IV.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Угоди про позику (Проект розвитку системи державної статистики для моніторингу соціально-економічних перетворень) між Україною та Міжнародним банком реконструкції та розвитку

Верховна Рада України **постановляє:**

Ратифікувати Угоду про позику (Проект розвитку системи державної статистики для моніторингу соціально-економічних перетворень) між Україною та Міжнародним банком реконструкції та розвитку, підписану 15 липня 2004 року в м. Києві.

Президент України
В. ЮЩЕНКО.

м. Київ,
18 травня 2005 року.
№ 2568-IV.

До відома народних депутатів України

9 червня 2005 року о 16.00 відбудеться засідання секції «Банківська діяльність України» Всеукраїнського депутатського клубу «Парламент» у Верховній Раді України у приміщенні конференц-залу № 12 будинку Верховної Ради України за адресою: вул. Грушевського, 18/2 за участю народних депутатів України IV (XV) скликання Верховної Ради України, представників комітетів Верховної Ради України, фракцій та депутатських груп, представників Секретаріату Президента України, Національного банку України, Кабінету Міністрів України, обласних державних адміністрацій, зарубіжних посольств, Асоціації банків України, керівників банківських установ України та представників засобів масової інформації.

Рада Всеукраїнської професійної спілки народних депутатів України у Верховній Раді України та правління Всеукраїнського депутатського клубу народних депутатів України «Парламент» у Верховній Раді України.

НОВИНИ
ВІВТОРОК, 7 ЧЕРВНЯ 2005 ■ № 103 (3603)

Суд підтвердив законність проведення додаткових емісій на Центральному і Північному гірничозбагачувальному комбінатах

У Київській області виявлено випадки виділення земельних ділянок на дні Дніпра, сказав — голова Київської облдержадміністрації Євген ЖОВТЯК

■ У НОМЕР

Другий енергоблок знову відключено від енергосистеми

Учора о 4-й годині 30 хвилин другий енергоблок Южно-Української атомної електростанції було відключено від енергосистеми України, **повідомляє «Енергоатом»**. Після кількох годин роботи через підвищення в одному з трансформаторів температури мастила, спричиненого виходом з ладу системи охолодження, сталося відключення. Персонал ЮУАЕС нині усуває неполадки. Сьогодні в Україні працюють 10 з 15 енергоблоків АЕС.

У Крим на крилах

У **Сімферопольському** аеропорту урочисто відкрито новий міжнародний термінал.

Зала прильотів тепер здатна приймати 500 пасажирів за годину — майже вдвічі більше, ніж раніше. Уже в переддень курортного сезону аеропорт «Сімферополь» прийняв на 15 відсотків більше пасажирів, ніж на цей час торік. Прогнозується, що нинішнього літа їх число збільшиться на третину, зокрема із Стамбула, Тель-Авіва, Гамбурга, Франкфурта-на-Майні, Оренбурга, Москви і Ташкента.

Цю подію присвятили Дню міста, сповненому культурними, спортивними й розважальними заходами, виставками, фестивалями рок-музики й боді-арту, кінноспортивними турнірами, гала-концертом за участю зірок української естради й святковим феєрверком.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Порт на ім'я «Віра»

Одеса. Найбільший в Україні приватний порт побудують в Одеській області. Директор американської фірми інвестора Блейн Уітмен розповів, що приватний порт «Віра» буде розташовано в гавані морського торгового порту «Південний». Для нього виділено земельну ділянку в 46 гектарів для облаштування контейнерного термінала, ще 106 га — під розширення і розвиток. На будівництво першої черги контейнерного термінала піде два роки, а пропускна спроможність порту зросте до 432 тисяч тонн.

Перший етап будівництва — спорудження контейнерного термінала «потягне» на 280 мільйонів доларів, другий стане в 120 мільйонів. За заявами американського бізнесмена, всі необхідні узгодження з Одеською обласною державною адміністрацією вже отримано. На жаль, ось уже протягом року американські інвестори не одержують відповіді з Міністерства транспорту та зв'язку України.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Студенти промишляли грабунками

Дніпропетровська область. У Дніпродзержинську затримано злочинну групу із п'яти студентів Верхньодніпровського аграрного технікуму, котрі у вільний від навчання час грабували ощадні банки. На початку квітня та у середині травня в Дніпродзержинську вони вчинили напади на одну з ощадкас. Обидва рази злочинці діяли за однаковою схемою: вривалися в приміщення в масках під час обідньої перерви і, погрожуючи пістолетом жінці-касиру, забирали гроші. У першому випадку грабіжникам вдалося забрати із собою 14 тисяч гривень, які було призначено для виплати пенсій. Наступного разу пощастило менше: у касі виявилося лише майже тисяча гривень.

Затримані — вихідці з цілком благополучних родин. На них чекає позбавлення волі від 8 до 15 років з конфіскацією майна.

Сергій КОРОБКОВ.

■ ФОТОФАКТ

На всеукраїнське свято «Українська витинанка» до міста Могилів-Подільський Вінницької області прибули майстри народної творчості з 12 областей України.

На знімку: відвідувачі виставки оглядають роботи майстрів.

Фото Олександра ГОРДІЄВИЧА (Укрінформ).

Тополиний пух, спека, червень...

Медики стверджують, що алергію спричиняє не пух

Носи, які шморгають, очі, котрі сльозяться, цієї пори року, — звичайне явище для столиці. Страждають усі. Хоча медики довели: поширена думка, що тополиний пух спричиняє в алергіків загострення, геть невірне.

— Насіння тополі не є алергеном, — **пояснила «ГУ» головний алерголог МОЗ України, професор Людмила ЯШИНА**, — і слизисту вони подразнюють суто механічно. Але для алергіків небезпека полягає в іншому: тополиний пух переносить величезну кількість пилку кульбаби, мати-й-мачухи, подорожника. Ці рослини є найсильнішими алергенами і цвітуть у той само час, що і тополі. Такий «коктейль» може спричинити не лише напади алергії, а й бронхіальну астму. А ще під час цвітіння тополь у місті збільшується кількість пожеж: адже клубок літнього снігу спалахує від найменшої іскорки.

На споконвічні запитання «Хто винен?» і «Що робити?» ми попросили відповісти **заступника генерального директора «Київзеленбуду» Олега ЛУКАША:**

— У післявоєнний час Київ активно озеленювали. Тому тополь нині у столиці величезна кількість. Пух, до речі, летить лише з жіночих дерев. Але якщо вирубати всі проблемні дерева відразу, це завдасть удару по екології міста. Сьогодні єдиним дійовим методом боротьби з пухом є кронування — обрізання гілок. Причому для дерев це корисно, і на тополях гілочки дуже швидко відростають. Але коли ми почали застосовувати цю технологію, громадськість збунтувалася. Мовляв, «Київзеленбуд» знищує зелені насадження. Так що всім не догодиш...

У громадян залишається єдиний шанс, щоб уберегтися від набридливих сніжинок: закривати вікна, робити вологе прибирання, і... чхати із задоволенням!

Дарія ГОРСЬКА.
Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Інша ДУСя. Без заповідників

Необхідно інвентаризувати заповідні землі, вилучити їх з Державного управління справами і повернути в заповідний фонд. Про це заявив секретар Ради національної безпеки і оборони України Петро Порошенко на прес-конференції в Сімферополі після розширеного засідання Комісії з питань дотримання земельного законодавства.

Відповідаючи на запитання про передачу Масандрівського палацу під резиденцію Президента України, секретар РНБО зауважив, що за рахунок коштів ДУСі ці палаци, нарешті, мають бути відреставровані, приведені у відповідний вигляд і стати відкритими для туристів.

За словами П. Порошенка, коли оприлюднять концепцію діяльності ДУСі, громадськість зможе переконатися, що це буде абсолютно інша ДУСя, зовсім інші стосунки з представниками територіальних громад, з населенням України, **повідомляє УНІАН.**

Долари у подушках

Митники поста «Порубне» Вадул-Сиретської митниці знайшли 240 тис. доларів США у схованці вантажного автомобіля «МАН», що прямував транзитом до Румунії. **Як повідомляє пресслужба Держмитслужби**, від митного контролю вісім пакетів з валютою були заховані у пневматичних подушках у задньому мосту вантажного автомобіля. Водій, громадянин Польщі, заявив, що не знав про схованку. Автомобіль і валюту вилучено. Порушено кримінальну справу.

Ялтинський ліс горів вночі

Тисячу квадратних метрів Ялтинського лісу знищила пожежа, що сталася в ніч на понеділок. **За інформацією МінНС** у Криму, загорілася трава. Нині встановлюють причину пожежі та збитки.

■ ЦИФРА

40 тисяч гривень

виділено на видавництво книг із Чернівецького обласного бюджету місцевим авторам. Торік ця сума була у чотири рази більшою — 160 тисяч гривень. У Чернівецькій області функціонує 20 видавничих і видавничих організацій різних форм власності, більшість з яких має свою поліграфічну базу. Працює також понад 40 підприємств книгорозповсюдження. Минулого року обсяги реалізації поліграфічної продукції у краї становили 6,9 млн. грн., за 4 місяці цього року — 2,7 млн. грн.

Сергій СУЛИМА.

У Батурині — реставраційна метушня

■ РЕПОРТАЖ

У Батурині — велике пожвавлення довкола палацу гетьмана Кирила Розумовського. Уся споруда — у риштуванні. Снують туди-сюди реставратори, будівельники. Екскаватор риє котлован для фундаменту флігеля. КамАЗи вивозять ґрунт і рештки старої цегли з будівельного майданчика.

Що, нарешті, після двох століть забуття і невдалих потуг довести до пуття архітектурний витвір справа зрушила з місця? Схоже, так. Вражають масштаби будівельних, реставраційних робіт. Якщо темпи їх не знизяться, невдовзі матимемо архітектурний ансамбль, який радуватиме Україну та її гостей.

Саме в день мого приїзду завершили розкопки на місці східного флігеля археологи Батуринської експедиції. Один з її керівників — Юрій Ситий — розповів про знахідки сезону:

— Ми з'ясували розміри флігеля, його кімнат. Як виявилося, він був побудований на старому кладовищі кінця XVII—початку XVIII століть. Тут поховано 15 людей. Це, вочевидь, був цвинтар якоїсь родини. Після винищення Батурина про ці поховання забули. Крім цього, тут же ми відкопали житла, господарські приміщення XII—XIII століть. Але найціннішою знахідкою став посуд, виготовлений у III—V століттях. Це свідчить про те, що Батурин має досить давню історію.

У серпні в колишній гетьманській столиці розпочнеться другий етап експедиції. Отже, прогнозовано ще багато відкриттів попереду. І це, і будівельно-реставраційна метушня в Батурині по-доброму радує.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Батурин Чернігівської області.

На знімку: старший виконроб «Київміськбуду-6» Володимир Маляренко: «Щойно на місці, де стою, завершилися розкопки. Зараз тут вириємо котлован. До грудня коробка флігеля стоятиме».

Фото автора.

Уряд України стикається з величезними труднощами через свою різнорідність

Заявив «Голосу України» лідер російського «Яблока» Григорій Явлінський

Через 100 днів роботи Кабінету Міністрів України багато закордонних експертів і політиків коментують його перші кроки. З проханням дати свою оцінку роботі українського уряду «Голос України» звернувся до відомого економіста і політика Григорія Явлінського:

— Гадаю, ваш уряд стикається з величезними труднощами об'єктивного характеру. Особливості економіки України такі, що вісімдесят відсотків кінцевого продукту української держави виробляється в кооперації з Росією. Особливості України такі, що енергетичні можливості країни без російського газу важко уявити.

Крім того, уряд — різнорідний. Адже він складався як опозиція влади Леоніда Кучми і прийшов до влади в результаті помаранчевої революції. Тому такій команді дуже важко в єдиному пориві справлятися з економічним курсом в єдиному напрямку. Я не можу сказати, що Росія могла б брати приклад з України. Особливо в тому, яку економічну політику сьогодні проводить Київ. Тим часом я щиро бажаю Україні успіху.

Віктор ТИМОШЕНКО.

Москва.

У Росії революція також можлива

Лауреат Нобелівської премії письменник Олександр Солженіцин не відкидає можливості розвитку подій у Росії революційним шляхом, якщо дії влади будуть непродумані, а політичні сили намагатимуться загострити обстановку. «У нас нічого схожого на демократію не було і немає», — підкреслив Солженіцин. Розмірковуючи про помаранчеву революцію в Україні, письменник висловив думку, що приводом до неї стали великий розрив між владою і суспільством, економічна невдоволеність низів, а крім того, зіграли свою роль зовнішні чинники.

На Храмовій горі в Єрусалимі — зіткнення

Ізраїльська поліція застосувала оглушні гранати і сльозогінний газ для розгону палестинців, котрі почали кидати каміння у групи відвідувачів Храмової гори в Єрусалимі. Затримано одну особу, поранених немає. Інцидент спалахнув учора вранці, коли група відвідувачів, серед яких були і євреї, прийшли до Храмової гори, де розташована мечеть Аль-Акса, одна з головних святинь ісламу.

Складний синтаксис надгробних написів і політичних інтриг

Цвинтар Орлят готують до відкриття

Україна та Польща вже другий місяць намагаються поставити крапку у справі відкриття цвинтаря Орлят на Личаківському кладовищі у Львові. Поки що виходять самі коми. Так, учора за дорученням Президента України Варшаву відвідав держсекретар Олександр Зінченко. Під час зустрічі з керівником Бюро національної безпеки Польщі Єжи Баром планувалося досягти остаточного порозуміння у справі цвинтаря. Польська «Газета виборча» навіть назвала дату ймовірного відкриття — 24 червня.

До порозуміння у справі цвинтаря Орлят уряди України та Польщі йшли довго. Наріжним каменем конфлікту став напис на центральній плиті кладовища. Поляки наполягали на тому, що тут мають бути такі слова: «Героїчно загиблим за Польщу у 1919—1920 роках». Львівська міська рада з таким написом категорично не погоджувалася, виступаючи то проти слова «героїчно», то проти слів «за Польщу», то проти усього написаного. Баталії навколо цих восьми слів стали предметом міждержавного конфлікту. Тема цвинтарного речення поставала щоразу, як тільки між Україною та Польщею теплішали відносини. Усе це підштовхує до думки, що за політично-цвинтарною лексикою стоять не історики, а прагматичні політики, які вдало маніпулюють цією темою.

І ось, здавалося б, конфлікт практично вичерпано. Близько місяця тому Львівська міськрада ухвалила історичне рішення про завершення впорядкування польських військових поховань на Личаківському цвинтарі. Львів'яни навіть узгодили з поляками багатостраждальний текст напису на центральній плиті. Він звучатиме так: «Тут лежить польський солдат, полеглий за Батьківщину». Це рішення було політичним. Надати йому реальної ваги має міжурядова угода, домовлятися про яку, власне, і поїхав пан Зінченко. І ось напередодні його візиту, минулої суботи, у Пшемишлі польські історики збираються на наукову сесію, присвячену 60-й річниці «Вбивств та депортації польського народу на східних землях Польщі у 1939—1945рр.». На цю сесію, як пише польська газета «Жеч Посполіта», зібралися історики «особливого» спрямування. Приміром, професор Чеслав Партач заявив: «Незалежно від того, хто керуватиме Україною, — Ющенко чи комуністи, українці ніколи не визнають своєї вини за вбивства польського народу». Цікаво, така сесія — це чергова випадковість чи вдало організована провокація, щоб поставити замість крапки у справі українсько-польського порозуміння знак запитання?

Маргарита СОКОЛОВСЬКА.

Кам'янець інтегрувався в Європу ще у XIV столітті

■ РЕПОРТЕР

Європейська комісія хоче, щоб українці розуміли: Євросоюз присутній у нашій державі не лише в столиці, а й у всій Україні. Особливо це стосується молоді. Це переконання голови представництва Єврокомісії в нашій країніІєна Боуга нині активно реалізується в сотні й тисячі зустрічей, що відбуваються в рамках автобусного туру «Зустрічай Європу в своєму місті!» Заходи проходять за підтримки секретаріату Президента України, органів місцевого самоврядування та неурядових організацій. Маршрут проліг через обласні центри Житомир, Луцьк, Рівне, Тернопіль, Івано-Франківськ, Чернівці. Учора гостей зустрічав старовинний Кам'янець-Подільський. На площі біля Ратуші тісне коло місцевої молоді та студентства оточило прибулих інформаторів.

З'ясувалося, що старовинний Кам'янець одним із перших українських міст «інтегрований» у Європу ще в 1374 році через магдебурзьке право, що нині у нього багато партнерів у Польщі, Румунії, Литві та інших державах, є кілька успішних спільних українсько-європейських підприємств, громадські організації виконують проекти за підтримки ЄС, а в найстарішій подільській школі №1 діє клуб ЮНЕСКО, якому більш як 10 років. Політичний аналітик Крістоф Зауренбах, громадянин Німеччини, працює у представництві з січня 2005-го. Він зізнався, що на Ратушній площі його найчастіше запитували: «Коли Україна зможе бути членом ЄС?». Це запитання він називає дещо некоректним, але водночас додає, що ЄС, який у попередні роки не мав жодного інтересу до нашої держави, нині кардинально поміняв цю позицію.

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

На знімку: у центрі європейського Кам'янця Європа почувалася затишно.

Фото автора.

Хоча з корабля ще ніхто не втікає...

■ КОМЕНТАР

У Європейському союзі розпочалися проблеми. Спочатку Франція — одна із шести засновниць ЄС, а за нею й Голландія сказали «ні» європейській Конституції. Після них сумнів щодо подальшого проведення референдумів висловила Чехія, а прем'єр-міністр Італії навіть заявив про недоцільність ходіння євро, який упав на 10 відсотків щодо долара, запропонувавши повернення ліри.

Президент Франції Жак Ширак і канцлер ФРН Герхард Шрьодер, хоч і без краваток, але за щільно зачиненими дверима, вирішували, що робити далі. Бо хоч з корабля ще ніхто не намагається вистрибнути, але ознаки такої небезпеки є: ними можуть стати ті, на кому спільнота тримається.

Ще недавно головні рушії утворення ЄС — Франція і Німеччина — побачили у його зростаючій могутності можливість виникнення нової противаги США. Особливо це проявилося під час війни в Іраку, коли Америка, проігнорувавши думку союзників, розпочала в цій країні військові дії. Європейські лідери недооцінили не лише могутності, а й нахабності світової надсили, а ООН, що мала бути стримувальним чинником, не стала їм помічником. Саме тоді ідея створити прийом проти «лома» — потужний ЄС, котрий стримував би вплив США на Європу, визріла остаточно. Лідери Франції та Німеччини відверто почали говорити, що європейці самі, без американського тиску, мають вирішувати, як їм жити.

Сьогодні єдності європейців загрожує розкол. Щоправда, ситуація не стала несподіванкою, адже населення країн — старих членів ЄС — невдоволено сприйняло нове розширення союзу. Що не кажи, а довелося урізувати від власного ситого пирога. Пирогом ще поділилися б, але прибульці почали претендувати на робочі місця, часто за демпінгову плату. Здавалося б, дрібничка: виставлений без догляду товар біля крамничок, який почав зникати невідомо куди після розширення, а спрацювала ліпше, ніж найкраща агітація брюссельських політиків.

Нині процес євроінтеграції може уповільнитися. Хоч як намагаються Ширак і Шрьодер угамувати пристрасті, це їм не дуже вдається ще й через власні позиції, котрі похитнулися передовсім у їхніх країнах. Ширак змушений був відправити у відставку прем'єр-міністра, а в Шрьодера попереду дострокові вибори, після яких до влади, дуже ймовірно, прийде опозиційна партія, що не надто любить іноземців і надто любить Америку. Приміром, вона вже дала зрозуміти обом лідерам європейської єдності, що спробує розірвати дружбу Берліна та Парижа, котра скріплювалася антиамериканською позицією і рухала важкуватий ЄС уперед, що змушувало Вашингтон рахуватися з ним. Що буде далі, наразі ніхто не може сказати. Але нині вже йдеться про політичну роль ЄС у майбутньому.

Тим часом брюссельські політики готуються до саміту ЄС, котрий має відбутися 16—17 червня і який має начебто запропонувати спішну програму порятунку надбаного та програми руху в майбутнє.

Валентина ПИСАНСЬКА.

■ СВІТ КОРОТКО

ВАТИКАН

Порушили останню волю покійного

Усупереч вказівкам Папи Римського Івана Павла II його особистий секретар не став палити особисті папери покійного, бо вони — безцінний скарб і повинні бути «врятовані і збережені для нащадків».

ЛІВАН

Вибори і вибір

У Лівані відбувся другий тур парламентських виборів. Голосування проводилося в південній частині країни. Перемогу тут здобули просирійські шиїтські рухи. У найближчі два тижні вибори триватимуть.

ТАЙВАНЬ

Своя відповідь Китаю

На півдні Тайваню пройшли випробування нової балістичної ракети «Сюнфен». Серійне виробництво таких ракет планується вже наприкінці року. По суті це стало тайванською відповіддю Китаю на його спроби тиску на цю острівну державу, незалежності якого Пекін не визнає.

ІРАК

В іракському небі — мирні літаки

Уперше після скинення Саддама Хусейна в небо над Багдадом піднявся цивільний літак місцевої авіакомпанії. Тепер внутрішні польоти пасажирських літаків будуть регулярними.

РФ

Небезпечні рецидивісти

Сотні міліціонерів шукають трьох ув'язнених, які втекли з виправної колонії міста Усурійська Приморського краю. Втікачі — особливо небезпечні злочинці.

МЕКСИКА

«Вогняний вулкан» не дає спокою

Найбільший за останні 20 років викид попелу зробив мексиканський вулкан Коліма. Місцева влада поки що вирішує, чи евакуювати людей, котрі проживають поблизу.

ФІЛІППІНИ

Загадкова трагедія

Щонайменше чотири особи загинули і семеро тяжко поранені внаслідок вибуху в житловому будинку в столиці Філіппін — Манілі. Очевидці заявили поліції, що перед вибухом бачили невідомого, котрий кинув гранату і поїхав на таксі.

США

Коран треба поважати

Пентагон визнав, що американські військові на базі Гуантанамо чинили недозволенні дії з Кораном. Вони підкидали його ногами, поливали водою і сечею. Пентагон почав розслідування цих інцидентів.

Суд підтвердив законність проведення додаткових емісій на Центральному і Північному гірничо-збагачувальних комбінатах

Валерій Коновалюк заявляє, що Фонд соцстраху з тимчасової втрати працездатності збанкрутує через виплати по 8 тисяч грн. на дитину

■ У НОМЕР

Хто робить їх людьми другого сорту?

Щоб отримати квартиру, двірник має заплатити хабара три тисячі доларів із зарплатою в 300 гривень

Недавно до Дня охорони навколишнього середовища одна політична партія зібрала 30 двірників, що працюють у Подільському районі столиці, щоб привітати їх зі святом. Акція, мабуть, безпрецедентна. Бо таких зазвичай помічають тільки тоді, коли їх немає — брудно чи сміття накопичилося. А тим часом будь-якої пори року о п'ятій годині ранку двірник уже на ногах. У ЖЕКу № 701 — 64 двірники. Серед них лише 12 чоловіків, решта — прекрасна половина людства. В їхньому житті є дві найболючіші проблеми — зарплата і житло.

(Закінчення на 8-й стор.).

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ

Процедурні проблеми і непереконливі рішення

■ ПІДСУМОК ТИЖНЯ

У понеділок Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко під час спільного засідання керівництва парламенту та уряду головним пріоритетом нинішнього тижня визначила Бюджетну резолюцію на 2006 рік.

Тиждень минув, і можна констатувати, що пріоритетне завдання реалізовано лише частково: хоча в середу й відбулися парламентські слухання з питань бюджетної політики на 2006 рік, та насправді депутати обговорювали «чорновик» Бюджетної резолюції. Тож нова опозиція вчинила так, як, очевидно, вчинила б і стара, — вона відмовилася обговорювати питання за відсутності офіційно поданого документа та ще й за фактичної відсутності голови бюджетного комітету, оскільки ця посада досі зберігається за секретарем Ради національної безпеки і оборони України Петром Порошенком.

У цих і подібних неприємних «деталях» саме й ховається той «чорт», що призводить до взаємного роздратування. Бо замість аналізу загалом непоганих бюджетних планів на наступний рік (зростання ВВП заплановано на 9,5 відсотка, приріст промислового виробництва — 13 відсотків, прожитковий мінімум — 500 гривень, мінімальна зарплата — 400 гривень...), депутати здебільшого аналізують процедуру ухвалення бюджету.

У середу в парламенті аналізували ще одну «процедуру», під час якої було застосовано силу до народних депутатів Нестора Шуфрича і Тамари Прошкуратової. Захищаючи свого однопартійця, колишнього голову Закарпатської облдержадміністрації Івана Різака від переміщення з лікарняної палати до слідчого ізолятора, народні депутати стали жертвами «людей в масках», котрі прийшли виконувати судове рішення.

Народні депутати, ще раз вислухавши, «хто на кому лежав, та хто до кого прикувався», констатували, що застосування сили до народних депутатів неприпустиме. Так само голова тимчасової слідчої комісії Віктор Мусіяка зробив висновок, що екс-голова Закарпатської облдержадміністрації Іван Різак та голова Донецької обради Борис Колесников не повинні перебувати під вартою. Може, їм і справді варто змінити запобіжний засіб та зняти напругу в суспільстві, але хто дасть гарантію, що вони не наслідують приклад нових українських емігрантів? Пригадую, звільнення з-під варти генерала Пукача також аргументувалося словами «куди він дінеться». І де його тепер шукати?

Тож очевидно, що такі рішення має ухвалювати справедливий суд, котрий володіє повнотою відповідних доказів. Тому для мене незрозумілою є заява екс-президента Леоніда Кравчука під час дискусії у парламенті, коли він сказав: коли б у 1991 році знав, що замість демократії в Україні буде вседозволеність, то «не підписав би Біловезької угоди, а краще відрізав би собі руки». Будучи переконаним, що будь-яке застосування сили до народних депутатів неприпустиме, лише нагадаю, в якому стані після побиття у тому ж таки Закарпатті повернувся до Києва народний депутат Юрій Оробець. То чи означає це, що у 2004 році в Україні панувала демократія та справедливий суд?

До речі, у четвер суд не дослухався до думки тимчасової слідчої комісії парламенту і продовжив утримання голови Донецької обради Бориса Колесникова під вартою ще на два місяці. Своє рішення суд мотивував тим, що у поданні Генпрокуратури вказуються тяжкі злочини, які вона вважає доведеними. Опозиція відразу назвала судове засідання «цирковою виставою», але, на жаль, нинішню судову систему створила колишня влада, а не нинішня опозиція.

Ще одна «процедурна проблема», але тепер уже в межах провладної коаліції, виникла під час обрання заступника Голови Верховної Ради. Голосування, а отже, можливе обрання на цю посаду лідера Української народної партії Юрія Костенка не відбулося через неучасть у ньому представників фракції «Наша Україна». Ще в понеділок керівник цієї фракції Микола Мартиненко заявляв, що фракція має свою кандидатуру на посаду заступника глави парламенту, та після того, як у четвер її не було озвучено, за логікою «майдану» варто було б очікувати, що голоси нашоукраїнців буде віддано партнеру по коаліції Юрію Костенку. Проте неучасть у голосуванні нашоукраїнці пояснювали все тими ж процедурними неузгодженостями — вони хотіли б, щоб це голосування йшло у зв'язці з розподілом посад голів комітетів. Юрій Костенко ці пояснення, з огляду на те, що робила УНП для перемоги демократії в Україні, назвав непереконливими. На жаль, як «непереконливі» можна оцінити всі рішення, про які йшлося вище.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

Інертний травень

■ БАЛАНС МІСЯЦЯ

Економіка вочевидь перебуває на орбіті інерційного зростання, інакше кажучи, продовжує гальмувати. Її динаміка навряд чи дозволить підняти ВВП до рівня 8,2 відсотка за підсумками року. Чи погіршиться через це наш життєвий рівень — ще те питання!

Травень не просунув нас ані на крок ближче до країн з ринковим статусом економіки. Експерти списують це на брак порозуміння між владою і бізнесом. Якщо є тертя, то чи не позначиться це на сімейних бюджетах?

Бензинова криза струсонула споживчий ринок країни, висвітивши вразливі місця державного управління ціноутворенням. За лібералізацію нас очікує зростання цін на нафтопродукти.

Мертвий штиль

Задовго до кінця місяця міністр економіки Сергій Терьохін поінформував, що уряд задоволений тим, як відновлюється динаміка економічного зростання. Тим часом озвучені ним цифри досягнень окремих промислових галузей посилювали сумнів, що річний формат ВВП матимемо 8,2 відсотка. Річ навіть не в тім, що від'ємне значення доданої вартості будівельної індустрії у квітні або ледь жевріючі темпи зростання машинобудування і нафтопереробки у травні зменшують обсяг ВВП, а в тім, що розвиток цих галузей зумовлюють прямі та портфельні інвестиції, яких катма, — мертвий штиль. Прямі (314 мільйонів доларів США за чотири місяці) надійшли здебільшого з Віргінських островів та Кіпру в торгівлю і в переробку, тоді як галузі, орієнтовані на експорт вітчизняної продукції, ще з минулого року потерпають від інвестиційної посухи. Перераховуючи половину своїх прибутків до держбюджету, державним підприємствам не залишається коштів для модернізації основних фондів, а приватні — не поспішають їх вкладати, доки уряд не забезпечить захист їхніх прав, не утрясе майнові, законодавчі, технічні і, зрештою, власні комунікативні проблеми.

Чи не найяскравіша ілюстрація цього — палкі дебати на тему, що краще: будувати новий нафтопереробний завод чи модернізувати потужності вже наявних. Саме по собі таке питання свідчить про відсутність узгодженого орієнтиру — чи опановувати технологію переробки каспійської нафти (адже її немає), чи посилювати фондовіддачу шести нафтопереробних заводів, які не дотягують навіть до половини своєї проектної потужності, що, погодьтеся, не одне й те саме. Цілком імовірно, що і ця непродуктивна дискусія закінчиться кадровими жертвами, як у випадку з генеральним конструктором АНТК імені Антонова Петром Балабуєвим. Поставши проти об'єднання активів авіабудівних підприємств до остаточного розв'язання проблеми взаємної заборгованості, мудрий старий зачинив за собою двері, але проблема разом з ним не вийшла. Указ Президента про створення національно інтегрованої структури авіабудівних підприємств не запобіг арешту рахунків Харківського державного авіаційного виробничого підприємства через борги перед АНТК імені Антонова.

Відсутність інвестицій веде до згортання виробництва, а за цим — скорочення робочих місць, зниження реальних доходів населення. Інвестиції потрібні і гірникам (хіба не про це уряд веде мову з власниками Інгулецького, Центрального, Північного та інших ГЗК?), і машинобудівникам (хіба їм зайвий відшкодований з бюджету експортний ПДВ?), і аграріям (було б добре компенсувати витрати на полив сільськогосподарських угідь!), і, власне, уряду, для якого травневий бюджет став тестом на платоспроможність, а доходи від приватизації (10 відсотків від річного плану) — суцільним розчаруванням. Склали іспит успішно не в останню чергу завдяки невідшкодованому експортерам ПДВ, запозиченням на внутрішньому ринку, дотуванню ресурсної бази Пенсійного фонду. Але ризик «не дотягти» відсоток-другий до річного зобов'язання зі зростання ВВП у травні заступив усі інші. Тож держбюджет може не долічитися доходів не лише через інфляційну іржу, що ускладнить фінансування соціально-економічних програм. Деякі з них — щодо іпотечного кредитування житлового будівництва, пенсійного забезпечення, зменшення фінансового тиску на споживачів електроенергії, повернення втрачених заощаджень населенню тощо — мають винятково важливе значення для зростання добробуту. Їх неможливо реалізувати без активного сприяння подальшому економічному розвитку з боку бізнесу. А відтак треба сідати з ним за стіл переговорів, якщо він пропонує мир у конфліктних ситуаціях, починати, як каже Президент, усе з чистого аркуша.

Важливі кроки влади назустріч малому та середньому бізнесу важать не менше, бо ціна питання — більш як 3 мільярди гривень бюджетних надходжень, 2 мільйони робочих місць, а також громадянський спокій. Безглуздо не зважати на той факт, що 33 відсотки підприємців (соціологічне опитування) стверджують, що їхнє становище за нової влади погіршилося. Знову дискутували, щоб, зрештою, пообіцяти: наступні 100 днів діяльності уряд присвятить малому та середньому бізнесу — залагодить взаємовідносини з чиновниками, врегулює механізми оподаткування тощо. Під час якоїсь зустрічі урядовців з підприємцями хтось дотепно пожартував, що уряд пообіцяв, як у тій пісні, розвести хмари руками. (Хіба не точна характеристика бажаної нам, проте малозмістовної діяльності уряду у травні!) Але нахмарило через викочування, хоч як це неприродно, фіскального сонця вручну, через прагнення розпочати новий день з адміністративного та податкового тиску.

Чи можна викотити сонце?

Про що сперечалися? Про реформу у вугільній галузі, методи подолання бензинової кризи та збільшення товарної пропозиції на продовольчому ринку, про доцільність реприватизації стратегічно важливих підприємств, іпотеку, єдиний податок для малого та середнього бізнесу, про захист вітчизняних виробників та багато про що інше — не менш важливе для економіки. Дискутували малопродуктивно, авральнo і непублічно. Рада Нацбезпеки і оборони критикує уряд за недостатню роботу з інтеграції України в СОТ і ЄС, а вже кілька днів потому уряд ухвалює 22 відповідні документи — проекти постанов, законів і навіть указу Президента. Важко не погодитися з твердженням, що вступ України до Світової організації торгівлі додасть сонячної енергії динаміці економічного зростання. Але все знову скидалося на незмістовний процес викочування сонця вручну і до чітко встановленого часу (Україна планує вступити до цієї організації до кінця 2005 року). Відмову офіційного Брюсселя стосовно надання Україні статусу країни з ринковою економікою, як і гарячкову підготовку до вступу до СОТ (до осені слід завершити двосторонні переговори з країнами-членами, у тім числі США і низкою країн Південно-Східної Азії) можна списати на недопрацювання дипломатичного корпусу. Але це означало б знову закрити очі на проблеми, які виникають через тертя влади і бізнесу — неповернення ПДВ експортерам, невідповідність європейським стандартам процедури банкрутства держпідприємств, адміністративне втручання держави у процеси ціноутворення. Фінал бензинової кризи і повернення нашого Президента з Казахстану без очікуваних 500 тисяч тонн нафти — ще один болісний урок травня.

І про приємне. Хоч динаміка ВВП уповільнюється, номінальні доходи, зарплата, заощадження зростають значно швидше, ніж ціни. У першому кварталі за зростання ВВП на 5,4 відсотка, реальні доходи збільшилися на 23,4. Шкода тільки, що інтенсивне зростання реальних доходів населення на тлі фактичної відсутності інвестицій в основний капітал може тішити хіба що опонентів нинішнього уряду, які розуміють, що це, природно, веде до заходу сонця.

Сергій ВЛАД.

Дві гривні на місяць

Наше село розташоване на території третьої зони радіоактивного забруднення. Державою передбачені кошти на продукти чистого харчування в розмірі 2 гривні 10 копійок на місяць. Але за ці гроші не можна купити навіть двох буханців хліба! У нас дуже багато онкохворих людей, немає жодної здорової дитини. А держава нам виділяє такі копійки. Скажіть, чи буде якось це питання вирішуватися?

Н. ЗЕЛЯК, І. САВЧЕНКО, Л. КУЦ та ще 23 підписи.

Дніпровське
Чернігівського району
Чернігівської області.

Як повідомили у Міністерстві праці та соціальної політики, загалом громадянам, які проживають на територіях радіоактивного забруднення передбачені такі компенсації:

— у зоні посиленого радіоекологічного контролю — 1 гривня 60 копійок;

— у зоні гарантованого добровільного відселення — 2 гривні 10 копійок;

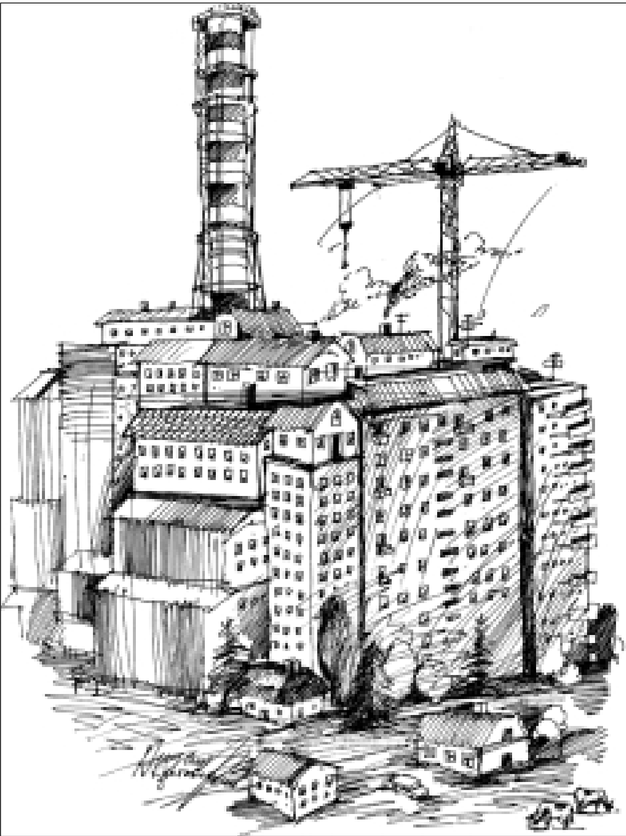
— у зоні обов'язкового відселення — 2 гривні 60 копійок.

Ці компенсації виплачуються в розмірах, встановлених постановою Кабінету Міністрів України від 26 липня 1996 року № 836 «Про компенсаційні виплати особам, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи».

Це питання, безумовно, дуже актуальне. Міністерством праці та соціальної політики України вже розроблено проект постанови Кабінету Міністрів України «Про компенсаційні виплати особам, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», замість чинної постанови Кабінету Міністрів України від 26 липня 1996 року № 836 «Про компенсаційні виплати особам, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи». Проект — на розгляді у відповідних міністерствах.

Проектом постанови пропонується істотно збільшити щомісячні компенсаційні виплати громадянам, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи.

Збільшення розміру виплат буде можливе за умови збільшення фінансування з державного бюджету України, який приймається Верховною Радою України на кожний рік.

Пільги для ветеранів праці

Хочу знати, які є пільги для ветеранів праці. У місті для них хоч проїзд безкоштовний, а в нас, у селах, за все плати... Чи, можливо, є якась компенсація? Розкажіть, будь ласка.

Роман БЕРНАЦЬКИЙ.

Мурафа
Шаргородського району
Вінницької області.

Відповідає директор Департаменту державної політики у справах інвалідів та людей похилого віку Ірина ТАРАБУКІНА:

— Відповідно до статті 7 Закону України «Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку в Україні» ветерани праці мають право на такі пільги:

* користування в разі виходу на пенсію чи зміни місця роботи поліклініками, до яких вони були прикріплені за попереднім місцем роботи;

* першочергове безплатне зубопротезування (за винятком протезування з дорогоцінних металів);

* переважне право на забезпечення санаторно-курортним лікуванням, а також на компенсацію вартості самостійного санаторно-курортного лікування в порядку і розмірах, що визначаються Кабінетом Міністрів України;

* першочергове одержання позики на індивідуальне (кооперативне) житлове будівництво з погашенням її протягом 10 років починаючи з п'ятого року після закінчення будівництва, а також першочергове одержання позики для будівництва або придбання дачних будинків і благоустрою садових ділянок;

* переважне право на вступ до садівницьких товариств (кооперативів), кооперативів з будівництва та експлуатації колективних гаражів;

* переважне право на встановлення домашніх телефонів;

* звільнення від плати за землю та сплати земельного податку;

* безплатний проїзд усіма видами міського пасажирського транспорту (за винятком таксі), автомобільним транспортом загального користування (за винятком таксі) в сільській місцевості, а також залізничним і водним транспортом приміського сполучення та автобусами приміських маршрутів у межах області (Республіки Крим) за місцем проживання та інші.

Доплата за медаль

Чула, що за кожну медаль є доплата до пенсії. Маю медаль «За трудову доблесть», тож хочу знати, чи маю право на доплату. Якщо так, то в якому розмірі?

Надія ЮХИМОВА.

Київ.

Відповідає заступник Голови правління Пенсійного фонду України Олексій ЗАРУДНИЙ:

— Питання призначення надбавки за особливі заслуги перед Україною регулюється Законом України «Про пенсії за особливі заслуги перед Україною».

Встановлення доплати чи надбавки до пенсії за медаль «За трудову доблесть» чинним законодавством не передбачено.

Будинок в обмін на догляд

Нам з дружиною вже за вісімдесят, потребуємо стороннього догляду, тож вирішили взяти до себе молоду сім'ю й переоформити на неї усе майно. Але наша донька, яка мешкає в Казахстані й до нас не приїжджає, проти такого рішення. Будь ласка, розкажіть, чи маємо ми право подарувати наш будинок з усім майном чужій сім'ї без згоди дочки?

П. ДЕГТЯРЬОВ, інвалід Великої Вітчизняної війни II групи.

Лужани
Чернівецької області.

Відповідає заступник голови Державного комітету з питань житлово-комунального господарства Орест ЛОТОЦЬКИЙ:

— Якщо ваша донька не є співвласником майна (зокрема, будинку), ви маєте право передати у власність своє майно без її згоди. Але перед тим пропонуємо укласти договір довічного утримання (догляду). За ним ви (відчужувач) передаєте вашим опікунам (набувачеві) у власність житловий будинок або його частину, нерухоме або рухоме майно, яке має значну цінність. А натомість набувач зобов'язується забезпечувати відчужувача утриманням та доглядом довічно.

Поняття та умови укладання і розірвання вказаного договору визначаються статтями 744—758 Цивільного кодексу України.

Відповідно до вказаних статей кодексу, договір довічного утримання укладається в письмовій формі та підлягає нотаріальному посвідченню і державній реєстрації.

Право власності набувача виникає з моменту державної реєстрації майна (ст. 334 кодексу). У договорі можуть бути визначені всі види матеріального забезпечення, а також усі види догляду (опікування), якими набувач має забезпечувати відчужувача.

Набувач зобов'язаний у разі смерті відчужувача поховати його, навіть якщо це не було передбачено договором довічного утримання (догляду).

Матеріальне забезпечення, яке щомісячно має надаватися відчужувачу, підлягає грошовій оцінці та індексується у порядку, встановленому законом. Набувач не має права до смерті відчужувача продавати, дарувати, міняти майно, передане за договором довічного утримання (догляду), укладати щодо нього договір застави, передавати його у власність іншій особі на підставі іншого правочину.

Цей договір може бути розірваний за рішенням суду на вимогу однієї із сторін договору та припиняється зі смертю відчужувача.

Можливо, не катетер

У листопаді минулого року я проходила курс лікування. Мені робили уколи у вену, й медсестра запропонувала вставити катетер. Сусіди з палати попереджали, що він дуже шкідливий, та я не повірила, а даремно... Вже через два дні я відчула біль у руці, який постійно посилювався. Дійшло до того, що я не можу рухати рукою. Тож прошу, підкажіть, до якого спеціаліста мені звертатися, щоб вилікуватися.

Т. БОРИСОВА.

Київ.

Відповідає головний хірург Міністерства охорони здоров'я України, доктор медичних наук, професор Петро ФОМІН:

— Справді, в клінічній практиці під час проведення внутрішньовенних інфузій, щоб не травмувати щоденно вену, особливо якщо вона погано виражена, досить часто застосовують різні типи вазафіксів (невеликих катетерів). Вони можуть знаходитись у вені до трьох діб і не спричинюють пошкодження вени.

На жаль, немає інформації про захворювання, з приводу якого пані Т. Борисова лікувалася, про тривалість знаходження катетера у вені. Тож вважаю за доцільне рекомендувати їй звернутися до того самого лікувального закладу та відділення, де проходила лікування.

Лікарі повинні оглянути пацієнтку, визначити причину проблеми і подальшу тактику лікування, а у разі необхідності порекомендувати спеціаліста, до якого слід звернутися. Біль у руці, можливо, не пов'язаний з уведенням катетера і спричинений іншою патологією.

Якщо ж проблема виникла, що малоймовірно, саме через уведення катетера, то хворій слід звернутися до будь-якого хірурга.

Навантаження на вихователів

Я працюю вихователем у дитячому садочку. Навантаження — 36 годин на тиждень. Відповідно до статті 30 Закону України «Про дошкільне виховання» погодинне навантаження вихователів має становити 30 годин. Скажіть, а скільки годин для вихователів передбачено на цей рік? Адже ми так і продовжуємо працювати по 36 годин.

Ольга СЕМЕНОВА.

Суми.

Відповідає начальник управління з питань організації праці Міністерства праці та соціальної політики України Григорій МАКСИМЕНКО:

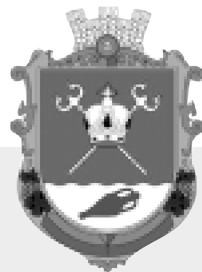
— Навантаження педагогічного працівника дошкільного навчального закладу, незалежно від підпорядкування, типу і форми власності, становить 30 годин на тиждень, що відповідає тарифній ставці (стаття 30 Закону України «Про дошкільну освіту»).

Це також узгоджується із пунктом 64 Інструкції «Про порядок обчислення заробітної плати працівників освіти», затвердженої наказом Міністерства освіти України від 15 квітня 1993 р. № 102. Згідно з цим наказом ставки заробітної плати (посадові оклади) вихователям груп загального типу дошкільних навчальних закладів виплачуються за 5 годин педагогічної роботи в день (30 годин на тиждень).

А щодо педагогічного навантаження на 2005 рік, то воно має становити 30 годин на тиждень.

«Діалог» з читачами ведуть Ірина ВАСИЛЬЧЕНКО та Оксана КАЛУГІНА. Малюнки Олексія КУСТОВСЬКОГО

На Чорноморському суднобудівному заводі готуються до реалізації отриманого недавно норвезького замовлення: будівництва двох танкерів-хімовозів для кампанії «Westfal-Larsen Co. AS»

Дні «Голосу України» у Миколаївській області

■ У НОМЕР

Смерть білого амура

Миколаївська область. Фахівці санепідемстанції установлюють причини загибелі риби в ставку біля села Горожене Баштанського району. У водоймі, орендованій для її розведення, загинуло 7 тонн білого амура, товстолобика, окуня, карася і коропа. Як повідомили в Головному управлінні МНС України в Миколаївській області, у лабораторії районної СЕС проводять дослідження води. Загрози життю людей не виявлено. Подібне явище загибелі риби було зафіксовано також наприкінці квітня в плавневій частині острова Хортиця в Запоріжжі. Тоді загинуло більш як 50 тонн риби.

Хто робить їх людьми другого сорту?

Щоб отримати квартиру, двірник має заплатити хабара три тисячі доларів із зарплатою в 300 гривень

(Початок на 6-й стор.).

Кожен двірник обслуговує 3—4 будинки. Це в середньому 4 тисячі квадратних метрів. І мають тільки один вихідний. А взимку і в неділю доводиться працювати. «О, сніжок пішов!», — радіють люди. — А для нас той сніг, як камінь на грудях — каже Володимир Савчук. Із сміттям — окрема розмова. Недбалість людей, які залишають непотріб на сходах, викидають з балконів —доводить до відчаю, жаліються працівники ЖЕКів. І за всю цю працю мають 300 гривень. Та й ті затримують по два місяці або дають частинами. Як прогодувати сім'ю? У всіх діти: у Олени Матінчук, наприклад, двоє дівчат — 16 і 11 років, у Світлани Гаркав'юк — теж дівчата — сім і чотири.

Колись люди йшли у двірники, щоб отримати житло. Службова квартира через десять років ставала твоєю. А зараз люди, які пропрацювали майже або більш як десятиріччя — тільки зітхають. Тому, хто живе з двома дітьми у «гостинці» площею 13 квадратних метрів, можна сказати, пощастило. Бо двірникам дістається помешкання в старих будинках, які визнані непридатними для життя. Коли дім «доживає» до того стану, що може рухнути, «дворового романтика» із сім'єю переселяють у інший, подібний будинок. «Я не можу собі меблеву стінку купити — воно ж усе поб'ється під час переїздів, — розповідає Олена Матінчук. — А коли ж для себе пожити?..»

Щоб отримати квартиру, треба дати (своїм же, жеківським!) — три тисячі доларів. При зарплаті 300 гривень, нагадаю... Далі — гірше. Немає квартири — немає реєстрації. Людмила Мокляк живе з 17-річним сином на Набережно-Хрещатицькій, 7. За фахом вона маляр. У двірники пішла, як і більшість — через житло. Для неї ця реєстрація — реальна проблема. Хлопець не може отримати паспорт (!), до лікарів без «прописки» — не підступишся. Людей наче й не існує. А тим часом Людмила Анатоліївна вже сім років «разом з мітлою». Живе у будинку, який збираються знести. Умови, в яких вона мешкає, жахливі: в коридорі й на кухні штукатурка обвалюється — з-під неї видно старезну дранку, на стінах грибок, сирість з підвалу відчувається у всій квартирі. Підлога провалюється, вода — тільки холодна, ванної немає. На кухні замість раковини самотужки облаштовано металевий куточок — щось подібне до стоячої ванни. — Спочатку я щороку намагалася робити ремонт, але все це без толку, — каже пані Людмила. — То сусіди затопили, то все поцвіло і повідпадало...

Люди, які працюють двірниками на Подолі, скаржаться, що і керівництво, і мешканці вважають їх людьми другого сорту.

— Ми відчуваємо себе безправними, усяк може грубо відповісти. А робота ж нелегка — з бомжами доводиться боротися (він нагидить у під'їзді, а винен — двірник), за наркоманами прибирати пляшки, шприци, — каже Володимир Савчук. Він і дружина Тетяна — обоє двірникують. Живуть у «комуналці» з двома дорослими синами і невісткою. Чоловік уже 13 років — «господар двору». Мріють про квартиру.

У цій розмові час від часу звучить слово «раніше». Раніше квартири давали і 10-відсоткові путівки для дітей, а сьогодні, як без торби прийдеш, то й немає путівки.

— Раніше, коли директором був Лапинюк, у нас була надія, що усе може бути добре. — Хороший чоловік був: зарплату підвищив, по Подолу пішки ходив — кожного двірника у обличчя знав, — розповідають. — А як пішов з життя близько трьох років тому, то зарплату знов «урізали».

Подейкують, не усім київським двірникам живеться так погано. Хтось має статус наглядача за порядком і відповідно вищу зарплату, інші — отримали квартири. Може, скоро і у працівників ЖЕКу № 701 життя почнеться з чистого аркуша. Бо, здається, вони чомусь випали з поля зору відповідальних дядів.

Ольга СРІБНА.

Час запитувати — час відповідати

Спочатку було ім'я — Миколаїв. Лукавив князь Потьомкін, називаючи містом місце, що вибрав для корабельної верфі. 170 поселенців на 26 дворів — не село навіть — хутір у степу. Але прозорливий був засновник і ретельно заселяв «місто» майстровим, служивим людом, селянами-втікачами, бродягами та іноземцями. Вони і стали першими корабелами. А для того, щоб не втікали чоловіки, розповідає легенда, за наказом імператриці прислали в ці місця жінок-кріпачок. Тоді й пішов поголос про «місто наречених» і усталилася слава корабельної сторони. Не посоромив Миколаїв імені святого заступника.

Голова Миколаївської обласної ради Михайло Москаленко зустрів журналістів «ГУ» з документами про здобутки області

Ось з цієї найпершої верфі, що народила місто, почалися дні «Голосу України» на Миколаївщині. А завершилися — так збіглося — в день Миколи, якого в народі називають теплим, біля самого Чорного моря. За цей час було багато зустрічей і вражень. Є в тутешніх місцях особливий від створення розмах. Степ, поля й виноградники за обрій, широчінь річки, морський простір, велетенські корабельні й портові крани. Усе з надлишком і щедро. Мабуть, через те й у людях, з якими зустрічалися, відчувалася цілісність і якась загальна схильність не бути дріб'язковими і не скаржитися.

У цехах суднобудівного заводу і на тваринницькій фермі завжди спочатку з гідністю нам розповідали про успіхи, з гіркотою — про нерозв'язані проблеми. Були і запитання суто риторичні, тому що болючі, довгі й важкі. Власне, відвертий діалог і задумувався як основна мета нашої акції. Чим допомогти? Спробуємо хоча б тим, що озвучимо деякі запитання.

Запитання перше. Про нелюбе дитя в недбайливих батьків

Та перша миколаївська верф нині називається «Суднобудівний завод імені 61 комунара». Найстарший у галузі, корифей кораблебудування має славну історію. Тут будували вітрильні кораблі, броненосці, есмінці, підводні човни, рефрижератори, крейсери. За радянських часів кожен третій бойовий корабель був родом зі стапелів цього заводу.

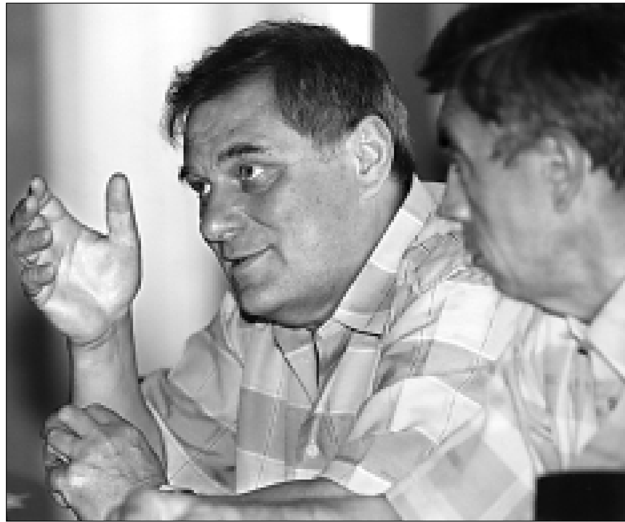
У 60-ті роки минулого сторіччя почалася епоха рефрижераторних суден для торгового флоту. І сьогодні ці складні за конструкцією й оснащенням судна будують лише в Японії і Миколаєві.

— Вся історія заводу є матеріалізована історія держави, починаючи з кінця VIII століття до сьогодні, — каже генеральний директор підприємства **Валерій Агафонов (на знімку ліворуч)**.— Ми пережили періоди підйомів і падінь. Перший — російсько-турецька війна. Тоді Росії було заборонено мати свій флот. Завод залишився без роботи, а місто — біля останньої межі. Далі — громадянська війна, коли весь флот було затоплено. Потім — Велика Вітчизняна. Завод буквально піднімали з руїн.

Голові Миколаївської облдержадміністрації Олександрові Садикову сподобався сувенір від газети

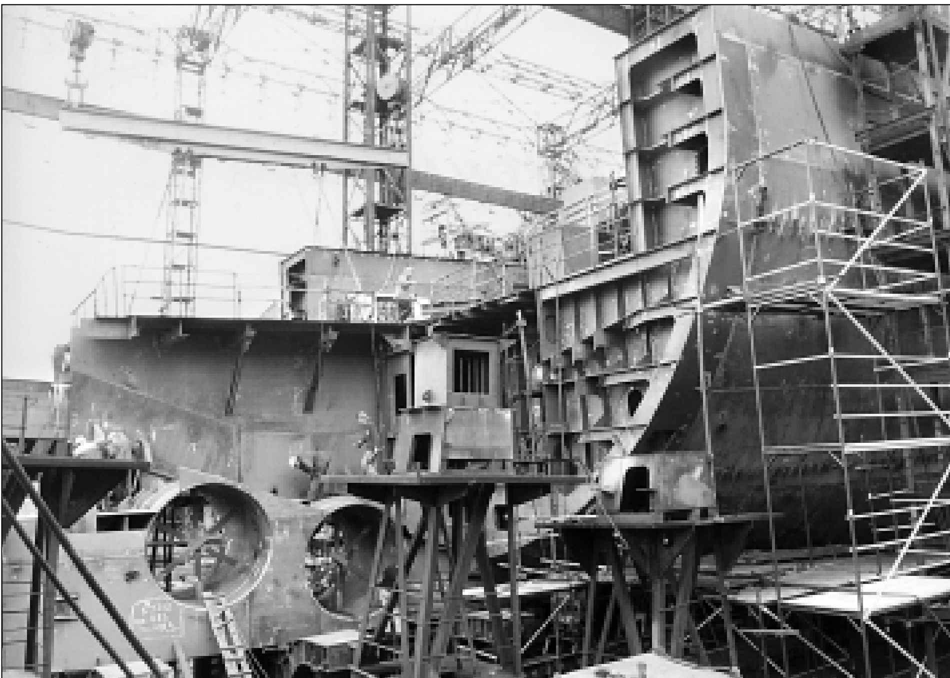
Нинішній період, четвертий, напевно, один із самих складних. Начебто, немає ні ворогів, ні воєнних дій, а суднобудування початку XXI століття ледь не віддало Богові душу. Об'єктивні причини, такі як втрата старих господарських зв'язків, непотрібність воєнних кораблів і брак замовлень, звичайно, мали місце. Але водночас в усьому світі спостерігається суднобудівний бум. Флот, побудований 20—25 років тому, вже відслужив своє. Виникла гостра потреба в сучасних нових суднах. Отут би і скористатися моментом.

Валерій Агафонов

Але завод опинився в заручниках. У кого? Державне підприємство стало заручником своєї ж держави. Не відпускали в щасливе плавання кораблів державні борги. Тягли до дна. Міністерство оборони не розраховувалося за крейсер «Україна», «Нафтогаз» — за ремонт крейсера «Москва», а гроші грецьких замовників десь осіли, не дійшовши до заводу.

Проте підприємство стало підводитися з колін. Допомогли у цьому чинні донедавна закони «Про державну підтримку суднобудування» і «Про спеціальну економічну зону «Миколаїв». Завдяки пільгам, виписаним у цих за-

Завдяки працівникам суднобудівного заводу імені 61 комунара незабаром ще один корабель буде спущено на воду

Команди «Колос-3» і «Голос України» готові розпочати товариський матч з футболу

конах, завод уперше за останні роки заробив п'ять мільйонів гривень і одержав можливість модернізувати виробництво.

Легше стало розмовляти з замовниками. Корабелам повірили і почали розміщати замовлення й вітчизняні, й іноземні фірми. Сьогодні завод працює на повну потужність, у три зміни, завантажені всі стапелі. Є замовлення на цей і майбутній роки.

Але — знову випробування. Скасували пільги з ВЕЗ, підвищилися ціни на метал, банки підняли процентні ставки, зменшився курс долара. І це ще не весь перелік «нововведень», за допомогою яких держава намагається затягти зашморг на шиї суднобудівників.

— Я ніяк не можу зрозуміти, — обурюється Валерій Олексійович, — чому держава до такої міри не піклується про свою власність. Ми — як нелюбе дитя в батьків. Таке враження, що у високопосадовців тільки одне бажання — швидше позбутися. Приватизувати. Навіщо? Навіщо віддавати іншим те, що може принести гарний прибуток? Нам і треба небагато. Відновити елементарні пільги, навести порядок у кредитній системі і просто не заважати.

З директором заводу важко не погодитися. Справді, якщо вже в державний бюджет спрямовується 50 відсотків прибутку підприємства, власник зацікавлений підтримати «своїх»? Чи ні?

Адресуємо запитання тим, хто візьме на себе відповідальність за долю державного суднобудування. А розмову цю не закінчено. В наступних номерах газети розповімо і про інші проблеми миколаївських суднобудівників. Головна з яких — доля «України». Крейсера з такою назвою.

Запитання друге. До «інфошкребів» і «швидкописців»

Важливий пункт нашого перебування в області — спілкування з читачами. Така розмова відбулася в обласній науковій універсальній бібліотеці імені Гмирьова. Розповідаючи про «Голос України», ми сподівалися налаштувати учасників зустрічі на відвертий діалог. Він відбувся — цікавий, несподіваний і повчальний. У залі — й молоді люди, і передплатники зі стажем. Молодь буквально закидала запитаннями. Це студенти Коледжу преси і телебачення, тому їхній інтерес до всеукраїнського видання цілком пояснений.

— А чи можу я надрукувати у вас замітку? — запитує хлопець. Пояснюємо, що діалог з читачами ведемо на спеціальних сторінках. Крім того, цікаві матеріали про проблеми освіти можуть бути надруковані під рубрикою «Освіта: без рожевих окулярів». А якщо вже у вас є ексклюзивна новина, чекаємо на сторінку «Новини».

Юну майбутню журналістку хвилює питання про чорний піар, замовну журналістику:

— А ви писали «заказуху» за гроші?

Так, сміливе запитання. Розповідаємо про рекламну політику газети і про те, що честь видання і журналіста вище за все. Головна заповідь — не лжесвідчи. Не прогинайся і не ламай себе. Усі гроші і посади світу того не коштують.

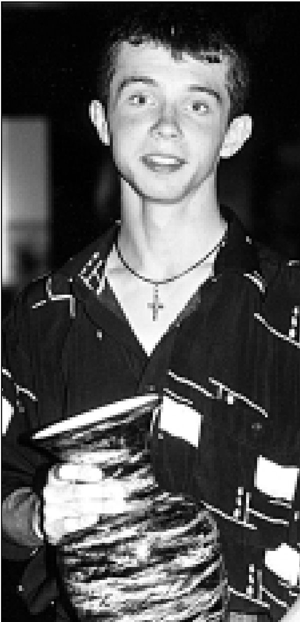
Наші співрозмовники довідалися про акції газети: надання подарунків, юридичної допомоги, конкурси. Ми уважно вислухали побажання і навіть докори читачів. Пообіцяли — виправимося.

Був на цій зустрічі і такий момент. До нас підійшли працівники бібліотеки, кажуть:

— Ви знаєте, ваша газета — найчитабельніша. Наприкінці року підшивка буквально перетворюється на лахміття. Людям цікаві і політичні новини, і юридичні консультації, і просто статті про життя. Але от лихо: сільські бібліотеки не можуть одержувати «ГУ». Їх скромне фінансування дає можливість передплачувати лише дві—три місцеві газети. Допоможіть, адже знайшли змогу передплатити всім школам області. А раптом і бібліотекам пощастить?

Володимир Погорєлов

Ростислав Спрінський — переможець інтерактивного конкурсу «Кращий журналіст»

Упевнена, що пощастить. Допомогти в передплаті «Голосу України» для сільських бібліотек пообіцяв директор заводу імені 61 комунара Валерій Агафонов. Отож з другого півріччя, ймовірно, усі бібліотеки області зможуть одержувати нашу газету.

Зустріч з молоддю продовжилася в Палаці творчості учнів. Тут підбивали підсумки і нагороджували переможців регіонального туру національного конкурсу шкільних газет. «Голос України» виступив інформаційним спонсором конкурсу. Нам треба було визначити кращу за змістом газету. Ця номінація — одна з головних і перших.

Загалом у конкурсі брали участь 30 шкіл Миколаєва і 5 районних. Майже 400 газет представили юні журналісти. «Голос України» підготував для кращої за змістом газети свої цінні призи. Перше місце посідає газета гуманітарної гімназії №3.

Ще один приз одержав найголовніший вигадник із присутніх у залі хлопців і дівчат. Організатори заходу запропонували всім охочим придумати зовсім нове слово — синонім до слова «журналіст». Журі з представників «ГУ» перечитало майже сто записок. Як тільки не «обзивали» наших побратимів. Навіть «телепузиками». Але кращими були визнані три вигадані слова: «інфошкреб», «швидкописець» і «швидвест».

Свято вийшло яскравим і цікавим. А миколаївським хлопцям і дівчатам, напевно, запам'яталося.

Запитання третє. Про бичка, корівку й... електролічильники

Справжню степову Миколаєвщину представив нам керівник одного із найуспішніших підприємств області, Герой Соціалістичної Праці **Володимир Погорєлов (на знімку ліворуч)**. Про унікальне державне підприємство «Племрепродуктор «Степовий» (Миколаївський район) і його директора наша газета писала у статті «Острівець нерозпайованого соціалізму» 6 травня.

Але прочитане і побачене — речі різні. І тому про лікарню у Степовому — особливо й емоційно. На вигляд — сучасний палац, що зі стереотипом звичайної сільської лікарні жодним чином не асоціюється.

Олександр Фіногеєв (на знімку праворуч), завідувач фізіотерапевтичного відділення, проводить для нас невелику екскурсію.

— Лікарню побудовано до 10-річчя незалежності. Але це не був подарунок «до дати». Лише зусиллями директора вдалося відкрити кращу в області, а може й Україні, сільську лікарню. У нас п'ять лікарів, поліклінічне і стаціонарне відділення, 20 ліжок реабілітації і 20 —терапії. Є перспективи відкрити хірургічне відділення.

Заглядаємо в палати. Блиск! Мало того, що ідеальна чистота, самі палати швидше нагадують номер фешенебельного готелю. Телевізор, холодильник, зручні меблі та ще й туалет з ванною в кожній палаті. Не дивно, що бажаючих поправити здоров'я у таких комфортних умовах — аж надто багато. Сумніваємося, чи не показуха це перед столичними журналістами? Бабуся із сусіднього села Килина Іванівна каже:

— Дітки, та про мене за все життя так не піклувалися. Лікарі уважні, чисто, затишно, годують відмінно. Тут і без ліків видужаєш.

З ліками, як з'ясувався, теж повний порядок. Є все необхідне. Апетитні запахи привели до їдальні. У меню — борщ, котлети, млинчики, яйця, сметана. Годують три рази на день. Найсвіжіші продукти постачає «Степовий».

— Лікарню побудували винятково за свої гроші, — розповідає Володимир Погорєлов. П'ять мільйонів гривень коштувала. Допомогли область і район загалом на мільйон 200 тисяч. Хоча, за законом, держава мала б нам компенсувати витрати на соціальну сферу. Чому не компенсує? Ось вам і запитання.

Коли ми ближче познайомилися з господарством, виникло відчуття, що приставка «державне» — зайва. Зайва в тому сенсі, що на державу це підприємство не лише не розраховує, але давно й успішно обходиться без неї. Володимир Григорович розповідає, що коли прийшов сюди 33 роки тому, господарство було занедбане. На тракторі їздив, пістолет у кишені — порядок наводив. Ще тоді задумав побудувати в селі свій маленький комунізм.

Уже не знаю, чи такий комунізм мали на увазі класики, але, у всякому разі, у Погорєлова вийшло добре. Схоже на державу в державі. Тваринницький комплекс, площі під зерновими і технічними культурами, цех механізації, цехи з переробки м'яса, соняшнику, борошна і крупів — це базис. Магазини, будинок побуту, Будинок культури, лікарня, школи, дитячий садок — надбудова. Виробничі сили і виробничі стосунки не антагоністичні. Розвиваються за законами діалектики.

Ми були в «Степовому» вихідного дня, в суботу.

Олександр Фіногеєв

Але не побачили жодного, хто тинявся б селом. Із самого ранку люди на прополці соняшнику. Свою норму відпрацьовують усі — від голови до доярки.

Гордість «Степового» — тваринницький комплекс. Раніше відгодовували до 22 тисяч голів великої рогатої худоби. Нині — 800 бичків і 250 корів. А комплекс розрахований на 10 тисяч 300. Чому менше худоби стало? Відповідь проста: звідки ж узятися, якщо немає жодного контролю за закупівлею молодняку?

— Доходить до того, — розповідають степівчани, — що двотижневих (!) телят на м'ясо скуповують. Хто? Та приватники. Проїхалися по селах, розплатилися готівкою і все. Жодного контролю з боку ветеринарної медицини, податкової, міліції.

Дуже часто чули ми і такі запитання: чому держава, якій ми платимо 50 відсотків від прибутку, хоч якось не потурбується про свого виробника? Невже не можна вплинути на стихійну закупівлю худоби? І навіщо зараз говорити про будівництво нових комплексів, якщо є готові, але порожні?

Сподіваємося почути відповіді і на ці запитання. Чекають їх і мешканці «Степового». Є і ще одне запитання. Дуже конкретне. І адресат мається — директор «Миколаївобленерго» Попов Борис Борисович. Два—три роки тому в господарстві встановили багатотарифні лічильники. Треба, так треба, погодився голова. Але чому раптом зараз енергопостачальна компанія заявила про їх заміну? До того ж посилаючися на документи ледве чи не десятилітньої давнини. За цю заміну вимагають майже 25 тисяч гривень.

— Не заплатите, — розмова коротка, відключимо світло. Володимирові Григоровичу відповіді не дали. А ми сподіваємося.

Завершальним акордом нашого відвідування цього дивного господарства став футбольний матч із місцевою командою. За загостренням пристрастей він не поступався матчу між «Міланом» і «Ліверпулем». На пам'ять про зустріч степівська команда поповнила свою колекцію кубком — від «Голосу України».

За час, проведений у «Степовому», ми подружилися. З людьми, з невгамовним керівником господарства, людиною емоційною і наділеною гарним почуттям гумору. Проводжали нас із хлібом — таким смачним і пишним, якого в місті немає. Справжнім. Таким само справжнім, як і люди тут — від землі.

І хочеться вірити, що недавно презентована Миколаївською обласною державною адміністрацією програма дій «Нова влада — нові можливості громадян» дасть відповіді на поставлені жителями області запитання. А про те, як її (програму) реалізовуватимуть, нам, журналістам, розповіли голова облдержадміністрації **Олександр Садиков** і голова облради **Михайло Москаленко.**

Олена ІВАШКО.

Миколаївська область.

Фото ***Сергія КОВАЛЬЧУКА.***

«Голос України» — чудовий захист від 40-градусної спеки, що стояла під час товариського футбольного матчу

Всі загальноосвітні навчальні заклади, незалежно від мови навчання, мають бути українськими за програмами та ідеологією навчання. Але виправлення спотвореної ситуації — це еволюційний процес **10—11 стор.**

■ АКТУАЛЬНО

Валюта із «золотих рук»

Дівчина ридала. Відчайдушно, майже істерично. Коли підійшов міліціонер з охорони метро, блондинка з розмазаними очима простягнула йому дві стодоларові купюри. Правоохоронець усе зрозумів: в обмінному пункті «зелень» не взяли, бо вона «хвальшива». Хто й коли всучив нещасній мистецьки підроблені долари, з'ясовувати було марно.

Багато хто з фальшивомонетників позначений печаткою геніальності — їхню продукцію часом не відрізняють від «натури» ані досвідчений професіонал, ані апарат для розпізнавання підробок. Виготовляють її воістину майстри — «золоті руки». Немає регіону, де не вилучали б фальшиву продукцію — євро, долари, гривні. На багатьох — бездоганні фарба, папір, захисні елементи.

Хто ж вони, талановиті «поліграфісти»?

Скажімо, в Донецькій області злочинною групою керував самоук з 8-класною освітою, що проходив «практику» у ювеліра. Його співучасники тиражували долари (вилучено 400 000) на друкарському пресі, подібному до того, що використовували більшовики, друкуючи «Искру». На купюрах цих умільців проглядалися навіть тиснення і водяні знаки.

Але, виявляється, не треба бути надто розумним, щоб наживатися на підробках. У Львові кілька студентів виготовляли 100- і 50-доларові банкноти протягом року за допомогою комп'ютерної техніки. А в Запоріжжі ділки використовували в домашніх умовах устаткування, розроблене самим організатором-аферистом, який свого часу працював у друкарні. Та що там говорити, гроші «друкують» навіть діти. Сидячи за комп'ютером. Однак їхні витвори, звичайно, попиту не мають навіть у бабусь на базарі. Якість не та.

На думку фахівців, в Україні фальшивомонетники ще не досягли вершин, скорених нашими недавніми співгромадянами. У Литві, наприклад, «накрили» підпільну друкарню, що випускала фальшиві євро. В арештованих вилучено банкноти на суму дев'ять(!) мільйонів. Це — найбільша партія, конфіскована коли-небудь у Європі. За даними наших правоохоронців, торік в Україні виявлено 34 банкнотних майстерні. Вилучено більш як 20 тисяч євро, 55 тисяч доларів США, майже 280 тисяч гривень.

Цьогорічний «врожай», судячи з усього, буде не менший.

Іван ЯКОВЕНКО.

З прикордонників виходять художники і президенти

Більш як 40 графічних і акварельних робіт житомирського художника-карикатуриста Василя Вознюка представлено на виставці, організованій Державною прикордонною службою України. До своїх численних творчих перемог він додав ще одну: став лауреатом щорічного конкурсу «Смарагдова ліра», що його проводять прикордонники. Допоміг власний життєвий досвід: строкову служив на кордоні, пройшов Афганістан. Своєрідною родзинкою виставки став портрет «Поки що рядовий Віктор Ющенко»: нинішній Президент України також був прикордонником.

Олексій КАВУН.

В освіті один колір — еволюційний

■ ЕКСКЛЮЗИВ

Ми одразу домовились з міністром освіти і науки Станіславом Ніколаєнком: про успіхи не говоритимемо. Вони, безумовно, є. І досягнуті значною мірою завдяки самому Ніколаєнку, голові Комітету ВР з питань науки і освіти, який протягом останніх трьох років активно відстоював інтереси освітян, був автором багатьох резонансних ініціатив, стояв біля витоків підготовки законів, змін і доповнень до чинних. Отже...

— Станіславе Миколайовичу, з чим зіткнулися ви у перші місяці роботи міністром? Що вважаєте найважливішим у ній?

— Найперше і найголовніше — якість вищої освіти.

Упевнений, що визначальною умовою її забезпечення є прозорість, гласність, єдині вимоги, незалежно від форми оплати за навчання і форми власності вищого навчального закладу.

Студент — це головна дійова особа. Незабаром розпочнеться вступна кампанія. Ми прагнутимемо забезпечити відкритість та об'єктивність в оцінюванні знань абітурієнтів.

Під час формування наглядових рад у вузах закликаємо відійти від традицій включення до їх складу лише високих посадовців. Насамперед у них мають бути зацікавлені особи, авторитетні роботодавці, тобто ті, для кого готуються фахівці, хто може вносити конкретні пропозиції щодо змісту їхньої підготовки та надавати практичну допомогу.

— Якщо не помиляюся, Станіславе Миколайовичу, ви ніколи не були активним прибічником 12-бальної оцінки знань. Що чекає школи — закріплення 12-бальної системи чи повернення до старої?

— Питання непросте. Ніхто його глибоко не вивчав, коли запроваджував зміни. Нині в багатьох загальноосвітніх школах серед учителів і старшокласників є прихильники і противники системи. Учні молодших класів, які не знають іншої, сприймають 12-бальну нормально.

Інститутом соціальної та політичної психології АПН України протягом 2000—2004 років проводився моніторинг ставлення старшокласників ЗОШ до нової системи оцінювання.

Ми аналізуємо ці дані, після чого прийматимуться відповідні рішення й рекомендації.

— Коли у наших школах з'явиться україномовний microsoft? Не вам казати, як засмічена комп'ютерна система суржиком, русизмами.

— Справді, комп'ютери в українських закладах освіти мають «розмовляти» з дітьми українською мовою. Компанією «Майкрософт», після підписання меморандуму з МОН, розпочато 2002 року процес українізації програмних продуктів, у тому числі Windows та Office, що є одними із основних.

З 2004-го у складі сучасних комп'ютерних класів вони постачаються до закладів освіти. На жаль, інші програмні продукти компанії «Майкрософт» поки що не мають українського інтерфейсу. Нещодавно ми зустрічались із представниками компанії, домовилися, що вони інтенсивно працюватимуть у цьому напрямі.

— Що вам більше до вподоби — шкільна п'ятиденка чи шестиденка ?

— Зрозуміло, п'ятиденка. Адже це надає можливість учням відпочити, батькам провести вихідні з дітьми, поспілкуватися, приділити більше часу вихованню, урізноманітнити дозвілля.

Затвердження Державного стандарту базової та повної загальної середньої освіти надало правові підстави для розроблення нових Типових навчальних планів для 12-річної школи. З метою недопущення морально-психологічного й фізичного перевантаження і як наслідок — погіршення здоров'я учнів, нові плани складено так, що передбачають навчання учнів упродовж п'яти робочих днів. І все-таки остаточне рішення — за школою, її наглядовою радою.

До речі, про дванадцятирічну школу. В освіті 169 країн існує дванадцятирічний термін, у 46 — тринадцятирічний. І лише в кількох терміни менше 12 років.

— Як міністерство вирішуватиме проблему працевлаштування випускників ВНЗ?

— Головне завдання — підняти якість знань на такий рівень, щоб випускник був самодостатнім та конкурентоспроможним на ринку праці. Зацікавленість і відповідальність за це і викладача, і студента мають бути однаково високими.

Менше проблем з працевлаштуванням в тих регіонах, де створюють робочі місця і соціально захищена молодь.

Це підтверджують дані центрів зайнятості. Так, у Києві на обліку позаторік перебувало 673 випускники, в Донецькій області — 4528, Львівській — 3804, Івано-Франківській — 2893, Дніпропетровській — 2876, у Тернопільській — 2573.

Позитивні тенденції в економіці мають істотне, якщо не вирішальне значення для подолання безробіття. У 2004-му, скажімо, показник працевлаштованих випускників професійно-технічних навчальних закладів (ПТНЗ) становив 84,4 відсотка, що на 0,9 відсотка більше, ніж у 2003-му. При цьому кількість підготовленої молоді за інтегрованими робочими професіями рік у рік зростає.

Верховна Рада прийняла закон, яким зобов'яза-

«Невигідно в селі не працювати»

■ ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

У нашій газеті (№72) під заголовком «Були б захисниками, якби самі злидарями не стали» було розміщено матеріал, в якому йшлося про вкрай незадовільні умови праці управління праці та соціального захисту Кам'янець-Подільської районної державної адміністрації Хмельницької області. Нагадаємо, що впродовж чотирьох років через примху вже колишніх керівників РДА ця установа знаходилася у віддаленому на 11 кілометрів від міста покинутому та поруйнованому приміщенні лікарні, де практично не було опалення, а в окремих кабінетах обвалилася стеля. Додамо до цього, що в нелюдських умовах колективу з 32 працівників доводилося обслуговувати 25 тисяч пенсіонерів.

Розв'язав вузол новопризначений голова райдержадміністрації Анатолій Занюк, який у перший же день своєї роботи просто попросив... потіснитися чиновників РДА.

«Нема вже того органу, щоб село відродити». Невже нема?!

Слова сивої мешканки Гринчука, яка бачила на віку не одну реформу, винесені в заголовок не марно. Те, що називається сьогодні селом, є головним болем нової влади. Людям не хочеться й на мить сумніватися, що обраний і відстояний народом Президент та його уряд не працюють над реанімацією найголовнішої підпори нашої держави. Але подекуди чути вигуки здивованих обивателів та споживачів: «А ви ж нас запевняли, що ми прокинемося в цілком новій державі!» Спитати б отаких, що вони самі тій державі дали...

Та у Гринчуку над Дністром люди не чекають манни з неба, бо розуміють: на руїні не збудуєш дім за один день. Тут хоч би розгребти «завали». Добитися від голови СТзОВ «Незалежність» Івана Шевчука виплати боргів за оренду паїв, з якою тягне не перший рік і від людей ховається. Повернути сільській раді приміщення, яке голова Зінаїда Сафронюк... продала приватному підприємцю, а завтра може опинитися на одному стільці просто неба. Знайти надійного орендаря, котрий дасть лад неораним полям уже восени.

Із цим приїхав до селян і Анатолій Занюк з адміністрацією у повному складі. Бачачи зусилля влади, на збори прибув і потенційний орендар. Такі зустрічі проведено вже в десяти селах. Подібної розмови селяни не чули десятиліттями. Мета — глибше знати проблеми та потреби кожної громади, відчути її ресурси, привернути увагу можливих інвесторів, припинити подальшу руйнацію, злочинне розкрадання і продаж громадського майна за безцінь. Знайшлися такі, що під виглядом ліквідації заборгованості почали різати на металобрухт ще придатне до використання обладнання та конструкції. Пішло під ніж і призначене на покриття боргів у зарплаті. Прийняли рішення: «персоніфікувати» інвентаризоване майно. Тоді власники знатимуть: цей трактор — мій, не дозволять його «роззути».

«Працюємо пожежною командою»

Серйозною була розмова і з ліквідаторами, коли за їх безвідповідальності плити перекриття раптом потрапили аж у місто на будову супермаркету «Фуршет» та в протилежний бік району — до села Нефедівець.

— Ми підтримуємо бачення державного секретаря Зінченка: здійснивши стільки кадрових змін згори, слід було б поміняти і керівництво правоохоронних органів. У більшості випадків вони бездіють. Практично всю комунальну власність району колишнє

ла керівні кадри бронювати не менш як 5 відсотків робочих місць для молоді. І якби закон діяв...

— Попри заяви колишнього керівництва МОН про завершення комп'ютеризації шкіл цього року на Прикарпатті, наприклад, половина ЗОШ не мають жодного комп'ютера.

— І не тільки там, на жаль.. Тут незрозуміла байдужість місцевих рад, адміністрацій. Скажіть, хоч один із місцевих начальників ходить пішки? А чому діти без комп'ютерів та Інтернету? Херсонський міськвиконком не може знайти на школу по кілька комп'ютерів? Просто не хоче, оглядається на державу. Добре, що уряд йде назустріч. До кінця року всі середні школи мусять мати комп'ютерні класи і половина — Інтернет. Рівень розвитку інформатизації, відомо, характеризує рівень розвитку суспільства.

В Україні на 18 тисяч шкіл тільки вісім тисяч сучасних комп'ютерних класів. Для оснащення всіх необхідно близько 500 мільйонів гривень. Торік міністерство отримало кошти на комп'ютеризацію лише 1500 шкіл. На 2005 рік у бюджеті закладено кошти на обладнання майже 900 класів, що становить десяту частину від потреби.

— Коли, на ваш погляд, освіта зможе відмовитися від кваліфікації «спеціаліст», яка надається випускникам закладів III—IV рівня?

— На сьогодні вони є основним джерелом кадрового забезпечення галузей економіки (прийом на навчання за цим освітньо-кваліфікаційним рівнем становив торік 36,8 відсотка від загальної кількості абітурієнтів).

Тому йдеться не про чиєсь бажання готувати їх чи не готувати, а про модернізацію освітньо-кваліфікаційного рівня і приведення його якісних показників до міжнародних вимог. Водночас йдеться і про відповідну назву, наприклад «магістр інженерії» тощо.

Враховуючи те, що реалізація відповідних заходів потребує, зокрема, внесення змін до багатьох чинних законодавчих актів, ця робота може завершитися не раніше 2007 року.

— Чи не забагато у нас, пане міністре, студентів (2,5 млн.) і ВНЗ (понад 1000)?

— Не багато. Є проблема якості навчання. За прогнозами ЮНЕСКО, у XXI столітті рівня національного благополуччя, що відповідатиме світовим стандартам, досягнуть лише ті країни, працездатне населення яких на 40—60 відсотків складатиметься із осіб з вищою освітою. В Японії, наприклад, до 2010 року прогнозують підвищити кількість працюючих, що матимуть вищу освіту, до 90 відсотків. За розрахунками японських фахівців, це забезпечить зростання економічних показників у середньому в 7—8 разів.

Що стосується кількості ВНЗ, які підпорядковані 24 міністерствам і відомствам усіх форм власності... Міністерство пропонує прийняти рішення щодо оптимізації мережі ВНЗ.

Свого часу (1991—1996 рр.) процес їх створення був майже неконтрольованим і регулювався, як відомо, не освітнім законодавством. Вважаю, кількість вузів зменшуватиметься, а кількість студентів — зростатиме.

— Процес цей, як на мене, пішов. Позбавлення вузів ліцензій і закриття незаконно функціонуючих уже не дивина. А яким ви бачите кінцевий результат цього «очищення»?

— За десятиріччя в Україні закрито пів сотні вузів, за останні місяці — два вузи і 38 філій. І процес триватиме, бо «псевдоосвіта», на жаль, поширена.

Врешті-решт сам ринок має визначити рейтинг ВНЗ і в цих умовах без абітурієнтів залишаться ті з них, для котрих якість освіти ще не стала основною метою діяльності. Ми нині створюємо громадські представництва ДАКу (Державна акредитаційна комісія) в областях для контролю за ситуацією.

— Коли можна буде реалізувати вимоги Конституції щодо безплатної освіти?

— Знаєте, як Віллі Брандт називав соціалізм? Це —лінія горизонту, казав: чим ближче до неї підходиш, тим більше вона віддаляється. Нам потрібно зробити освіту доступною і безплатною для співгромадян.

У 2005 році заплановано збільшення державного замовлення на підготовку фахівців. За дорученням Президента набір до вузів мусить бути на рівні 50 відсотків за рахунок державного бюджету. Сьогодні —38. Необхідну кількість для ринку праці ми зможемо готувати за бюджетні кошти, гадаю, не раніше 2010 року.

В Україні на 18 тисяч шкіл тільки вісім тисяч сучасних комп'ютерних класів.

— Чому, як ви вважаєте, рік у рік, за твердженням викладачів, у навчальних закладах знижується рівень знань студентів? Школа винна чи діти такі нездібні пішли?

— Багато є об'єктивних і суб'єктивних чинників. Це застаріла технічна база, неможливість займатися науковою діяльністю, приниженість вчителя, викладача тощо. На сьогодні для педагогів важливою є спрямованість на реалізацію ідеї профільного навчання у старшій школі. Як відомо, нині таких профілів 30.

Міністерством розробляється національна модель тестування, що вкрай необхідно для створення системи оцінювання якості. Водночас серйозним гальмом залишається невідповідність навчальних програм у школах та вищих навчальних закладах. Окрім того, школа недостатньо орієнтує сьогоднішнього учня на індивідуальне здобуття знань та оволодіння методами самостійної роботи з літературою.

— В Україні 82 ВНЗ із статусом національного. Чи не забагато?

— Забагато! Їх має бути по одному в галузі. Для ВНЗ, треба погодитися, надання статусу національного є істотним стимулом у роботі, тому відмовлятися від цього, вважаю, не варто. Слід лише принципово переглянути діяльність окремих закладів.

Міністерство вважає, що згаданий статус не є довічною нагородою і має регулярно підтверджуватися. Розробляються нові критерії і підходи з урахуванням здатності вузів готувати фахівців на рівні світових вимог і їх внеску в розбудову національної економіки, культури тощо.

— Кількість і якість підручників залишає бажати, як кажуть... Що ви маєте намір робити в цьому напрямі?

— Це болюча тема, адже добротний підручник і навчально-методичний посібник, чітка програма — основа, що забезпечує якісну освіту.

МОНУ і АПНУ відпрацювали технологію проведення апробації навчальної літератури. Торік видано 18,7 млн. примірників, що становить 74 відсотки від потреби.

Планом видань на 2005 рік передбачено за рахунок держзамовлення видати 6,7 млн. підручників.

Цього недостатньо. Вочевидь, слід виокремити найголовніші підручники, не розпилятися на другорядні. Слід вивчити питання про державний комплект книжок — по одній на один предмет. Держава гарантує один основний підручник, а інші можуть робити приватні видавництва. Розбагатіємо — матимемо альтернативні підручники.

Потрібно зробити освіту доступною і безплатною для співгромадян

— Ви активно сприяєте підвищенню зарплати шкільним і вузівським працівникам. А чи не трапиться так, що через десять років не буде кому її сплачувати?

— Ця проблема потребує нагального вирішення. На початок нинішнього навчального року в школах вакантними залишалися близько двох тисяч місць. Не вистачало вчителів інформатики, іноземної мови, музики, фізичної культури, трудового навчання. І це при тому, що вузи щороку випускають майже п'ять тисяч таких фахівців.

Найскладніша ситуація із закріпленням випускників на селі. Як наслідок маємо значну плинність, невкомплектовані школи тощо. Зрозуміло, це потребує проведення роботи щодо створення відповідних умов для життя і праці молодих спеціалістів.

На сьогодні понад 20 тисяч педагогів перебувають на квартирному обліку (з них близько 6,1 тис. — у сільській місцевості). Протягом 2003—2004 років вчителям було виділено лише 650 квартир.

Ми підготували проект указу Президента, після підписання якого, сподіваємося, в регіонах повернуться обличчям до Учителя.

— Станіславе Миколайовичу, на Луганщині, скажімо, лише 27 відсотків україномовних шкіл, хоча українців 56 відсотків. У Криму відповідно 0,7 і 24,3 відсотка. Прокоментуйте, будь ласка, цю ситуацію.

— Це загальнодержавна біда, а не освітянська. Така політика місцевих рад, адміністрацій. Безперечно, всі загальноосвітні навчальні заклади, незалежно від мови навчання, мають бути українськими за програмами та ідеологією навчання. У більшості регіонів України вони набули україномовного статусу. У Криму та у східних регіонах цьому процесу ще бракує динаміки, на це не слід жаліти коштів.

Але ми маємо розуміти, що виправлення спотвореної ситуації — це еволюційний процес. Щоб не стати перешкодою до реалізації конституційних прав громадян, він повинен пройти поступово, природно.

— Дякую за інтерв'ю.

Іван ІЛЛЯШ.

■ ДО МОРЯ!

«Дельфін» чекає дітей

Перша оздоровча зміна відкрилася вчора, 6 червня, в дитячому таборі «Дельфін», що на Арабатській Стрілці у Генічеському районі.

На конкурсних умовах заклад виборов право, щоб за бюджетний кошт прийняти на оздоровлення дітей із соціально незахищених родин. Збудована за радянських часів в складчину господарствами Нижньосірогозького району, здравниця залишається нині улюбленим куточком відпочинку дітей. А здобути перемогу в обласному тендері, зазначає директор табору Людмила Єсин, допомогли старання всього колективу, який доклав максимум зусиль, аби підготуватися до літнього сезону, щоб маленькі відпочивальники почувалися затишно, комфортно й були оточені теплом та увагою.

Алла БРУСИЛОВА.

На фото автора: у теплих хвилях Азовського моря.

Херсон.

— таке правило нова влада несе до людей

керівництво роздало, куди дивилася прокуратура? Є два комунальні підприємства «Надра Кам'янеччини» та «Рибгосп». У першого — сім з половиною тисяч гектарів лісу, кар'єри, золоте дно, а до бюджету за кілька років сплачено лише 43 тисячі гривень. Друге взагалі перераховує копійки, зате тримає 22 працівники, і просять допомогти з боргами у зарплаті, передати ще кілька ставів, тим часом хтось на «їх» території розставляє вагончики та тягає рибу.

Головним клопотом адміністрації стала роками заборгована зарплата, причому понад півтора мільйона попередники «забули» включити до звітів, приховали. Інший, не менш болючий, — безробіття. Воно в багато разів перевищує офіційні цифри центру зайнятості. Є працюючі тіньовики, особливо на 36 ковбасних. Тут платять «дахам», хай би краще платили в бюджет району. Є й власники малих підприємств, котрі отримують соціальні допомоги та субсидії. Учорашня влада виховала частину суспільства, яка не хоче працювати. Хто радий роботі — не має інформації, як створити у своєму ж таки селі робоче місце для себе самого. Зокрема, кожна громада потребує комунального підприємства: комусь треба полатати дах, комусь зорати город, тому дрова порубати, зробити домовину для померлого. Інший шлях: фермерство. Селяни готові здавати м'ясо за невисокими цінами, але споживспілка звела нанівець практично всю заготівельну мережу. Натомість сусіди з Чернівецької області купували худобу по дев'ять з половиною гривень за кілограм ваги. «Якщо кооператори не відродять втрачене, спричинимемо створення комунального заготівельного підприємства», — таке рішення прийняла адміністрація. Худобу нині в районі тримати вигідно, є достатньо безкоштовних випасів. «Невигідно в селі

не працювати», — таке правило влада пробує донести до людей. Там, де це вже розуміють, є перші успіхи. Скажімо, район додав по молоку проти цього ж періоду минулого року на 12 відсотків. Обізвалися ініціатори, які хочуть залучити селян з-над Дністра до зеленого туризму. У Заліссі Другому згнилі стовпи електромереж за кілька днів замінили на нові — лісу ж удосталь.

Сила і воля

Чи має нова влада силу та вплив, зокрема й на відвертих шкідників?! Надія — на людей, з котрими дописна спілкуються посадовці, аби вони не боялися не тільки повідомляти владі про вищезгадані порушення, а й відстоювати громадське майно, розвивати власну ініціативу. Бо ж де був сільський голова — в Італії, Іспанії, коли розкрадали майно громади?.

— Дивно бачити, що сільські голови часто стають ворогами цілої громади, як ось у Княжполі. Якби не ми, напевне б із тамтешньою головою вчинили самосуд... за вибори. Прокуратура впритул не бачила її порушень, на заяву виборців відписалася.

— Обіпертися я можу в основному на простих людей, — каже Занюк. — Вони мене знають, я очолював виборчий районний штаб Ющенка. У його партію, як і в інші правого крила, нині масово «скачуть» усі, хто хоче зберегтися при владі, часто її учорашні противники. Це я вважаю дискредитацією партії. Є загроза, що все намагатимуться повернути назад. Невже ми не можемо себе змінити? Бути людьми? Мені пам'ятні слова заслуженого працівника сільського господарства, керівника агрофірми «Мрія» Сергія Кротіка: «Я на цій землі помиратиму, тож хочу, щоб люди прийшли на похорон».

Підстави для оптимізму

Анатолій Занюк міг спокійнісінько залишитися після виборів у власному бізнесі. Він та його однодумці створили потужну кредитну спілку «Ощадність», що мала на кінець року майже п'ять мільйонів гривень активів, відкрила філію в Кам'янці-Подільському та в Хмельницькому, відродила в регіоні таку популярну послугу, як купівля товарів у кредит, здобула надзвичайну популярність серед людей завдяки вмінню працювати по-новому і залучила майже 12 тисяч членів. А починали нелегко, практично з копійок засновників, парафіян греко-католицької церкви. Пан Занюк нині хоче застосувати свій досвід організатора для відродження найбільшого сільського району України. «Якщо відчую, що не вдається, то просто піду», — зауважив він.

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

Сьогодні в Українському Фонді культури — презентація вітчизняного телеканалу “Культура”

То промисел Божий, що поруч з Поетом опинилася людина з фотокамерою

(Поет з фотоальбому Ігоря Осадчого “Три роки поруч”)

■ СЛОВО ПРО КОЛЕГУ

Він увічнив Василя Симоненка

Вони працювали разом у шістдесятих, у тодішній, як жартував Поет, “парубоцькій” обласній молодіжці. Їх робочі місця були поряд, один навпроти одного. І новоспечений 23-річний фотокор газети Ігор Осадчий, ідучи на редакційне завдання, щораз випробовував свій “Зоркий-5” на сусідові по кабінету. Через багато років, після смерті Поета, сивого фотокора запитають: “А ви, Ігоре Федоровичу, вже тоді знали, що Василь — геній?”

— “Аби ж то я знав...”

А тоді, у сповнені молодечого завзяття і романтики роки, вони разом їздили “на райони”, готували матеріали з будов “великої хімії”, відзначали свята і просто гуляли компанією по вулицях Черкас, над Дніпром. Як справжній професіонал Ігор Осадчий ніколи не розлучався з фотокамерою. “В редакції та поза нею, — напише він через тридцять років, — об’єктив моєї камери шукав, перш за все, Василя. І причина такої професійної прихильності полягала, як я зрозумів пізніше, не лише в нашому товаришуванні та спільному кабінеті... Василь був не просто фотогенічний, а своїм внутрішнім світом, котрий відбивався у зовнішності, привертав мою увагу не лише як людини, а і як фотографа...

Після смерті Симоненка, переглядаючи його фотографії, я побачив, що серед них немає жодної, де б Вася погано вийшов, незважаючи на їхній любительський характер. На кожній — він особливий, по-своєму гарний. Обличчя, постава, вихоплені з життя (він ніколи не позував мені), сповнені духовності, гідності...”

Якось Ігор Осадчий приніс на роботу освітлювальні прилади й почав експериментувати зі світлом. Ясна річ, “об’єктом” обрав Василя, котрий саме працював, поскрипуючи пером (Симоненко користувався чорнильною ручкою). Ігор то впритул спрямовував на завідувача відділу редакції лампу, то ставив її збоку... Вийшли знімки оригінальні, контрастні, ніби з-під пензля художника-графіка. Василь на них — задумливий, зосереджений, з різко окресленим високим чолом, вольовим підборіддям, красивими вустами.

У виданому згодом фотоальбомі “Три роки поруч” (1998) Ігор Осадчий написав: “Я помітив: коли вдивляюся у фотографічні зображення Василя, іноді пригадую його вірші або окремі рядки з них, котрі можуть бути своєрідним коментарем до знімків...”

...Три роки поруч з Поетом промайнули, мов одна неповторна мить молодості. І фотокор зупинив, увічнив її для нащадків. “Ігор Федорович Осадчий, — написала у післямові до згаданого альбому знана черкаська журналістка Тетяна Шолохова, — не знав на початку шістдесятих років, що Василь Симоненко стане гордістю української поезії. Але знав — це Той, що все відає. То промисел Божий, що поруч з Поетом опинилася людина з фотокамерою. І, можливо, недаремно саме Ігор Осадчий — шляхетний, ерудований, знавець образотворчого мистецтва, музики, літератури...”

Завдяки талановитому фотомайстру ми сьогодні маємо повний двотомник творів Василя Симоненка, чудовий ювілейний календар.

Видрукувані цього року до 70-ліття від дня народження Поета обидва видання щедро ілюстровані роботами Ігоря Осадчого. Чорно-білі знімки, з яких дивиться на нас 28-річний класик української літератури, — неоціненний скарб, золотий фонд творчої і життєвої біографії Поета, улюбленця кількох поколінь українців. Без тих знімків не таким яскравим, багатогранним дійшов би до нас світ Василя Симоненка, його променисто-чистий, одухотворений образ.

Нині старійшина-фотомайстер консультує скульптора Анатолія Галяна, автора майбутнього пам’ятника Поетові в Черкасах. Бронзовий Василь Симоненко постане на майдані, біля своєї редакції, врučний, нестримний, натхненний — такий, як на знімках Ігоря Осадчого...

Лідія ТИТАРЕНКО.

На знімку: Ігор Осадчий на презентації двотомника “Василь Симоненко” у Черкаському художньому музеї (2005 р.).

Фото автора.

Правда земна і правда в раю...

■ ДВА ЛІТЕРАТУРНИХ ПОРТРЕТИ

...Весь цей рік ми, напевно, писатимемо й писатимемо про війну. Вона в наших душах і серцях не закінчилася. Як не закінчилося і 9 травня 1945 року. Воно, вічне це 9 Травня, продовжувало йти: в ешелонах, що прямували на батьківщину, в казармах, куди визначали полки, дивізії. Після бойових грамів то йшли вперед, то відступали, то оточували ті, то ці... Велика вітчизняна батальна література їхала в цих ешелонах, вона уживалася разом з мільйонами ще не відпущених додому. Їх було стільки, пізстільки і ще багато-багато.

Я, салажонок, який тільки нюхнув пороху, служив у мирному вже сорок п’ятому з тими, хто пройшов фінську, всю Вітчизняну; були спеціалісти, котрих залишили в армії і в найпівденнішій точці країни. Ночами в казармі хтось раптом уві сні кричав: “Праворуч, праворуч... Бий! Чого завмер?!” Мат, вивірений російський мат, плив за вікна задушливої прикордонної ночі. “Старики” разом з нами бігали майже щоденні 5-кілометрівки з повною викладкою. Крім зброї, патронів — сипали в мішок пуд піску. І спробуй позбутися на десять грамів! Штрафбат (а згодом — дисбат). І ці роки не зараховують у служиві. Будеш “пахати” все, що провів у штрафниках. Училися когось знову перемагати...

Семен ГУДЗЕНКО

У 1948-му, коли я все ще перебував на строковій, мене взяли у дивізійну газету “За Родину” відповідальним секретарем — офіцерська посада. Час відчуття єдності минулого і сьогодення Радянської Армії. Час наступності бойових традицій. Час звеличування найтяжких армійських буднів. У політвідділі лають пісню “Соловьи”, хоча її співають усюди. “Як?! Нехай солдати посплять?! А хто захистить, якщо знову нападуть раптово?!” Стройова пісня “ламається” під чиїсь дурні смаки. Перше місце на конкурсі “стройових” посідає з такими словами:

“Командир наш выучку оценил
За стрельбу отличную похвалил...
Шаг печатаем — путь прямой!
Наше дело ратное — долг святой!”

Яке щастя, що був головним редактором газети майор Назаренко. Читаючи матеріали, несподівано починав бубоніти: “А правда? Ну а правда?! Де вона?!” Він страшенно ненавидів неправду, що захопила кожну п’ядь цієї хворої, голодної і холодної країни. Він пройшов усю Вітчизняну. Спочатку лейтенантом, командиром взводу. А потім уже, після першого матеріалу в армійську газету, — літпрацівником у дивізійці. Мене взяв зі школи сержантів артилерії, яку я закінчив на відмінно, став там сержантом, помкомвзводу радіотелеграфістів, секретарем комсомольської організації школи. Написав про старшину, котрий, як тепер кажуть, “кинув” і мене (як “організатора”), і курсантів: на наші зібрані комсомольські гроші на музінструменти не купив у свою відпустку ці музінструменти (для спільного дозвілля), а купив в Аральську рибу і “штовхав” її по приїзді за хорошими цінами. За “фейлетоном” і ще за матеріалом, уже написаним під їх, Назаренка та його заступника Прудкогляда, наглядом у редакції, я й почав, разом з Назаренком, робити газету якомога правдивішу. У нас ішли рубрики “З минулого” — слово фронтовикам, “Правда війни”, “Безсмертя полеглих”, “Не числом, а вмінням”, “Про що говорить історія подвигів”...

Я почав майже в кожному номері друкуватися й в окружній газеті “Фрунзевец”, таємно від усіх ночами писав перші сторінки майбутнього свого роману “Ушедшие в сорок пятом”... Правда! Правда! Як було! Як у шістнадцять років узяли, як залишив маму з двома братиками, батько — на фронті, дві старші сестри — на фронті. Допомога матері? Та яка допомога! А в запасному... Стоїш по “дебе” (добавкою) з простягненою мискою й увесь час хочеш їсти, їсти! А вранці —підйом о шостій, відбій об одинадцятій. І танки “праворуч”, і танки “ліворуч”. І біжиш, і кричиш “ура”...

...А увечері в редакції — вірші, проза. Назаренко читає напам’ять. Приглушений голос. Отут Симонов, Твардовський, і раптом незнайомі геть. Правда війни. Кров. Мозолі. Піт. Несамовиті крики... І згадуєш своє: йдеш із саперною лопаткою і, наче жартома, стукаєш по стіжках снігу — думаєш, якісь накриті невеликі споруди. А це — тіла мертвих. Задубілі, вмерзлі одне в одного. Чужих чи своїх — не знаєш. І тобі самому тепер так боляче, немов ти вдарив по власному тілу...

— Ось правда війни, — чуєш голос Назаренка. — А не ці — шовкопери! Це історія — правда війни!..

Я не пригадую, чи читав коли-небудь на цих м’яких, розслаблених душею вечорах Назаренко щось із Семена Гудзенка. Мені він дозволяв брати у своєму закутку будь-які книжки. Я Гудзенка читав, і навіть, наслідуючи, — написав кілька віршів.

Улітку 1949-го мене викликали в політвідділ, я вже друкувався, мабуть, у всіх республіканських газетах Середньої Азії, на землях якої розташувався величезний Туркестанський військовий округ. Представили таким... Семенові Гудзенку. Улюбленому моєму праведникові війни. Чесному в кожнім рядку про війну. Морально очищеному від блуду слів про кров, смерть друга, наступи, відступи, харчі тільки навпіл — тобі більше, мені трішечки менше... Він стояв у допі (узбецький тюбетейці), повненький, пухкий, обличчя його було бліде, з ледь сіруватим відтінком.

— Покажіть поетові все, що він захоче, — сказав мені майор, який відав у політвідділі самодіяльністю і дозвіллям. — Він писати почав поему про далекий гарнізон...

Боже, які я читав потім “вірші” у цій поемі!

“Мой народ к святой работе
призван,
Мой народ на стройках
Коммунизма...
И хранят покой моей державы
от Амура и до Уж-реки
Зоркие и чуткие заставы, сильные
и славные полки”...

Що його тоді змусило так писати? Безгрошів’я? Страшна хвороба? А може, знову сказати все-таки щось і своє, прикрившися літературною демагогією? Так, так! Залишити себе як зразок фронтової лірики, щоб не “прикрили”, щоб при живому не “умертвили” в батальному слові про війну.

Так воно потім і вийшло.

...Набігавшись за день по батареях і дивізіонах, ротах і батальйонах, ми полізли вгору (він задихався, казав: “Уперед, дружище, ні кроку назад!”. І якось криво, пробачливо посміхався)... Отут стояв Романовський хрест на честь трьохсотріччя російської імперії. Його вивірено було поставлено колись у найпівденнішій точці тоді Росії, тепер це був СРСР. І Гудзенко, обійнявши, може, соту частину п’єдесталу, задихаючись іще, мовив:

— Тяжка, яка тяжка! Ноша вся ця! Тяжка! А під нею... Чого тільки під нею немає... І це ж бо скрізь залишилося. І на заході хрест, і на півночі, і на сході. Символ, як це тобі подобається!

Ми сіли. Я розстелив газету, дістав з польової сумки шмат ковбаси, три величезні помідори, цибулю і сіль. І півлітровку.

Він подивився, всміхнувся, дихав уже рівно.

— Наливай!

Потім він прочитав свій, по-моєму, найкращий вірш. Він читав з гордістю, ледь прикривши очі. Ніхто не заважав, унизу, на рівнині, і вгорі, в нових горах, ішло своє солдатсько-офіцерське життя, ішло вдосконалення військового порядку, виучки. Щоб шарахнути он по тих, що за півтора кілометра звідси. Щоб вони побігли скопом туди-туди, а ми за ними з голосним криком “ура!”...

— *Когда на смерть идут, поют,* — читав Гудзенко, — *а перед этим — можно плакать.*

Ведь самый страшный час в бою —
Час ожидания атаки.
Снег минами изрыт вокруг
и почернел от пыли минной.
Разрыв. И умирает друг.
И, значит, смерть проходит мимо.
Сейчас настанет мой черед.
За мной одним идет охота.
Будь проклят сорок пятый год
и вмерзшая в снега пехота.
Мне кажется, что я магнит,
что я притягиваю мины.
Разрыв. И лейтенант хрипит.
И смерть опять проходит мимо.
Но мы уже не в силах ждать.
И нас ведет через траншеи
окоченевшая вражда,
штыком дырявящая шеи.
Был бой короткий. А потом
глушили водку ледяную,
и выковыривал ножом
из-под ногтей я кровь чужую...

— Це жовтень сорок другого, — сказав я. — Тоді й було надруковано цей вірш. Тоді почали розуміти, що є **що** в тому, хто пише!

— *У нас окопное терпенье,* — почав читати і я його “Киев” (навіть і натяку, що я житиму в ньому колись, не уявляв я, азіатський уродженець, — просто тому читав, що він жив у ньому, Києві, в тому місті, про яке й у пісні, пов’язаній з війною, співається: “Киев бомбили”), — *мы все смогли перетерпеть.*

И осень звонкую, как медь,
и город в зарослях сирени,
оставив на краю земли,
за разбомбленной переправой,
в плену, за проволокой ржавой.
с боями на восток ушли.
Но и в сугробах Подмосковья,
и в топях белорусских рек
был Киев первою любовью,
незабываемый вовек.
I во сто крат я был влюбленный
там, в сталинградском далеке.
...Царапина на старом клене,
казалось — на моей руке.
Повешенный — был кровным
братом,
расстрелянный — родным отцом.
Был путь один: прийти солдатом
И двери отворить штыком...

Я не дочитав до кінця.

— Ти це коли вивчив? — перебивши мене, стрепенувся він. — І читав у тутешній самодіяльності?! І не заборонили? Я знаю, мені начальник політвідділу сказав: у вас тепер строгості. Про війну читати не все. Добре, за Київ! Наш Київ! Київ-Київ... Це отут! — Він постукав по грудях. — Але — столиця тепер спільна, і в ній живу я. Не в Києві. І, як бачиш, підрядник... Тобі ще, мабуть, не замовляють щось? Будуть! Їсти захочеш... Та й не тільки це. Думаєш, а може, і тут скажеш своє? Але — важко! І не те слово — важко-о! Боляче, рани ниють і душа з ними заодно... Втім, добре! Пригубимо! Якщо читати... Знайди ще... У Хлуднево написав, у грудні сорок другого. — І сам прочитав уривок з вірша:

Однополчан узнал я в черных
трупах
Глаза родные выжег едкий дым.
И на губах, обветренных и грубых,
кровь запеклась покровом
ледяным...

Фотохроніка 1942—1943 років

— Отак, брате останнього призову!

...Коли ми спустилися до редакції (вона була під горою, під самим Романовським хрестом), ще в коридорі почули крики начальника політвідділу. Побачивши нас, він уже іншим голосом, якимсь солодкуватим, нещирим, почав говорити про те, що, мовляв, виходить, хвилину тому згадував нас.

— Знаю, знаю! — знову зашумів. — І телефонували, звичайно, з округу... Мовляв, гарний поет... Пішов на фронт добровільно... — Підійшов до Гудзенка, відчув: горілкою від нього тхне, одразу посмілішав, став задиристим: — Але — не можна! А що не можна — то не можна! Отут головний у газеті майор Назаренко запевняє... А я не зовсім погоджуюся. На те я і начальник політвідділу! Правильно? Він пропонує, а я — не погоджуюся! І це в Радянській Армії, де наказ начальника — закон для підлеглого! Поки ви, шановний поете, прогулювалися і прикладалися до спиртного... От у цей час майор Назаренко дав вказівку набрати добірку ваших віршів! Не можна! Що це означає? "Будь проклятий сорок перший рік!" Це в нашій переможній війні?! І це молодому солдату, котрий має пишатися кожною секундою нашої переможної війни!?

— Товаришу полковник... — Назаренко рішуче почав наступати на начальника політвідділу.

— Ні, майоре! Все! Розібрати! Адже ще й на кордоні дивізія наша, і газета ваша теж! За міжнародними правилами, сам знаєш, дивізії розгорнуті тут тримати не можна. Знають, що він приїхав! А якщо був у нас, — отже, ми стоїмо на кордоні!

...Наступного, 1950-го, Гудзенко приїжджав у ТуркВО дороблити поему "Дальний гарнизон". До нас не приїхав. Я одержав від нього три листи. Він підбадьорював мене: немає нічого святішого за Правду! Пиши правду!

Коли я бував у Москві проїздом (двічі), заходив до нього. Він тяжко хворів. У лютому 42-го був смертельно поранений і вже до стройової став непридатний, працював у фронтовій газеті "Победа за нами" до кінця війни.

У 1939 році він приїхав до Москви з Києва підкоряти поетичний Олімп. У липні 41-го з другого курсу ІФЛІ (Московський інститут філософії, літератури й історії) записався (з трудом — у нього був поганий зір) бійцем Окремої мотострілецької бригади особливого призначення (ОМСБОП). Мінував мости, залізничні станції, шосе, склади, відходячи слідом за останніми нашими військами, за групами прикриття. Гинули, але не здавалися... І він не здавався, потім не здавався уже на схилі життя. Мало серед тих, що пишуть, таких, хто з перших опублікованих віршів виходить одразу в перші з перших. Семен Гудзенко був названий таким кращими поетами — Луконіним, Наровчатовим, Суботіним, Максимовим, іншими. За життя фронтовики-письменники його боготворили.

Помер він 15 лютого 1953 року.

Віктор НЕКРАСОВ

Про нього писали багато. І гарно (щиро, глибоко), і погано (навіть паскудно, з ненавистю), і середньо (тобто — ніяк). Що він писав про інших, — знають менше. Про Твардовського: "На жаль (слова Олександра Трифоновича в розмові з ним у "Новом мире"), за кордоном мене значно менше знають, як поета, ніж як редактора якогось прогресивного журналу... Ти знаєш, чому я багато прощаю розумним людям, — крім підлості, звичайно, — це тому, що вони багато чого не знають і ніколи цього не приховують. А дурень — ти помітив це? Завжди все знає. Завжди і все". Про Анну Ахматову: "... Згадували про... невичерпний до останку талант її, людську чарівність, про властиве тільки їй одній уміння поєднати в собі царську велич з дивовижною простотою..." Про Паустовського: "... Я просто-напросто взяв квиток і полетів у Москву знайомитися з Паустовським. Сидячи в літаку, подумки уявляв свою появу в нього... "Над чим ви тепер працюєте, Костянтине Георгійовичу?" — "А ви?" — "А чому ви не приїжджаєте в Київ, адже Київ для вас..." — "Та ось усе збираюся..." Сталося інше. Стіл, вино, багато людей, літературні розмови... К. Г., трохи приголомшений, сидів на краю столу і, привітно, стомлено посміхаючись усім, пив чай"... Шум, гамір і жодного розумного слова один одному... "Будете у Москві, обов'язково заходьте... Отоді й поговоримо..." — "А ви до нас, у Київ..." —"Звичайно, звичайно, тепер є привід..."

Далі Некрасов пише про Паустовського, коли він у 1962-му приїхав до Франції (у Київ він так і не навідався). Незважаючи на похилий вік і перенесену хворобу, годинами блукав серед середньовічних будинків "папського" Авіньйона, що тісно притулилися один до одного. Розповідав про дореволюційний чи перших днів революції Київ. Про пам'ятник Миколі І напроти університету, про бронзового Столипіна перед міською думою — "від вдячного Південно-Західного краю", пам'ятав гіпсову княгиню Ольгу, графа Бобринського в римській тозі, де височіє нині пам'ятник Щорсові. Вулиці він усі називав по-старому, початку століття..."

Після того літа я більше Костянтина Георгійовича не бачив. Як пам'ять залишилися книги, болгарська іконка, подарована ним мамі до дня її народження, і фотографія — величезний букет троянд, він і я на терасі в день його 74-річчя зі зворушливим написом, що закінчується словами: "До зустрічі в Толедо. На кориді!!"

Ще слова про Чуковського, Вишневського, Ігнатьєва, Платонова, Ясю Свет ("і вирішили ми з Ясею видати власну газету, називалася вона "Радіо", події відбувалися... у 1979 році! Чому саме цей рік — не пам'ятаю, але різноманітність їх і несподіванка були приголомшливі")...

Про нього писали (повторююся) Анна Берзер, Василь Биков, Костянтин Ваншенкін, Анатолій Гладилін, Григорій Глазов, Інна Гофф, Іван Дзюба, Григорій Кіпніс-Григор'єв, Наум Коржавін, В'ячеслав Кондратьєв, Булат Окуджава, Михайло Пархомов, Паола Утевська, Ю. Віленський... Не злічити!

Про що? Василь Биков: "Я, звичайно, благоговів перед його "Окопами". Знав, що живеться йому не солодко... Чесний, непомутнілий людський погляд на війну, на прокляту і велику нашу війну з німецьким фашизмом... Він випередив свій час і, як нерідко трапляється у митців, — за це був суворо покараний".

У Анатолія Гладиліна в "Последних днях": "У мене відчуття, що я вдарився мордою об підлогу... Чи не означає це: і там, і там... не люблять правдолюбців і талановитих обходять стороною..."

Анна Берзер: "У "Записях об Италии" ("Первое знакомство") майже, як завжди буває в його речах (Некрасовських. — **В. Ю.**), миттєве повернення до війни. 43-й, на березі замерзлої Волги, вже після перемоги під Сталінградом, Некрасов пішов на Тракторний завод, потім розшукав щілину, жив тут 42 дні...

"Маленькая печальная повесть" — останнє, що написав Некрасов, надрукована в Парижі в 1984 році. "... Я пригадую одного вбитого бійця. Він лежав на спині, розкинувши руки, і до губи його прилип недокурок. Маленький недокурок, що ще димівся..." "Він віддавав перевагу товариству чоловіків, щось середнє між окопним братерством і лицарським орденом. Утім, з жінками дружив також... Інтелігентність переплталася в ньому з деякою витонченою розкутістю, майже з босяцтвом" (Інна Гофф). "Але скільки ж було довкола нього і брехливих, дрібних душиць. Як мухи на мед, липнули вони до його імені, до його слави. Заохочували слабкості, часом пагубні... Був час, коли Некрасов одержував великі гонорари. "Окопы Сталинграда" видавали і перевидавали..." (Паола Утевська).

...Повість "В окопах Сталинграда" була надрукована в журналі "Знамя" 1946 року. Відомо, що проти книги відразу виступив тодішній ідейний керівник Союзу письменників СРСР Полікарпов. Страшні ярлики! Редактор "Знамени" Всеволод Вишневський надіслав Некрасову в Київ стенограму: "...Багато дурниць. Часом стає просто боляче, що люди, які втекли від боїв за 600—700 кілометрів, геть не розуміючись у воєнній справі, трясуть своїм жиром і чогось навчають Вас і редакцію"...

А була надія: після війни — не можна брехати, не можна на біле казати чорне, на чорне — сіробуромалинове! У моєму 219-му протитанковому післявоєнному дивізіоні про це говорив кожен путній солдат, який кров'ю відстояв свою землю. Народжувалася правда пам'яті, спокута гріхів від величезних втрат. Від невміння командувати, розумно воювати; зазнайство, пиятство, розпуста — про них у казармі ночами — пошепки. Сержанти, солдати казали: "От якби тоді... Не той командир... То бодай половина залишилася б від дивізіону"...

...Уперше я зустрів Некрасова біля нинішнього метро "Хрещатик", збоку була їдальня, де продавали горілку. Напевно, мимохідь, ми до цього віталися, коли приходив у "Робітничу газету", де я працював у відділі важкої промисловості і заодно писав нариси. Дивно, після визначених грамів (так і стояли одні) заговорили не про війну — про саму Німеччину. Вже не думалося, що німецька держава, яка виникла в 1871 році (завдяки Отто фон Бісмарку), — всього-на-всього історія (як ми тоді, у 45-му, гадали). Земля німецька здобула могутній зовнішньополітичний суверенітет. Говорили, що все там у травневі дні 1945-го навіки закінчилося, — просто смішно, навіть за склянкою горілки. Частина Німеччини давно була членом організацій з безпеки Західноєвропейського союзу і НАТО. Союзники (у тому числі і ми) визволили німців від диктатури Гітлера і подарували їм демократію (у нас самих її було мало, і ми щось, прикладаючись до склянок, про це буркотіли)...

До нас підвалило кілька чоловіків. Це були знайомі Некрасова. Викладачі з університету, щойно закінчилися заняття. Некрасов почав розповідати (мабуть, укотре про головного редактора журналу "Знамя" Вишневського та його заступника Тарасенкова), що ж він, Некрасов, відчуває після всього? З роботи їх поперли, але ж вони надрукували "Окопы"... Сталін вписав ім'я Некрасова в лауреати, він же дав указівку — лише через рік — розгромити "Знамя"...

— Плюнь і розітри, — сказав один із професорів, він був завсідником цього закладу, — історія дуже чуйна і розумна сестричка. Як та, що рани без перепочинку на війні перев'язувала. Залижуться рани, ти й так у правдолюбцях чимало походив... Пощастило! Ти сам подумай! Пощастило з самого початку! Ну і ні кроку назад!..

Якщо подумати, справді пощастило — вже першого мирного року, 1946-го, вийшла повість. Того, злого року, йшла постанова про журнали "Звезда" і "Ленинград". Отож і друкували "Окопы" того року. І того само року Сталін власноруч вписав його прізвище в "лауреати". Головним героєм в "Окопах" був єврей-лейтенант Фарберов. Тихий, м'який, здається, і не відрізниш від інших, не скажеш — "образ". Але ж тоді потягнуло сп'янілу від перемоги владу на боротьбу з космополітизмом, низькопоклонством перед Заходом. Пішли арешти. Серед них було чимало письменників. Через два роки все це набрало обертів: знищили Єврейський антифашистський комітет, розправилися з народним артистом Соломоном Міхоелсом (1948), знову вбили єврейських письменників (1948), придумали "убивць у білих халатах" (лікарі-євреї). Це в 1953-му, останньому Сталінському році на землі...

Пощастило?! Некрасову пощастило?! Не дай, Боже, таке везіння... Будь-яка його книга після війни була "уразлива" з погляду партійності літератури. Невпорядкованість переможців (повість "В родном городе"), ставлення до Заходу в нарисах про Америку ("Турист с тросточкой" як рецензія-наклеп М. Стуруа на публікації в найпопулярнішому на той час журналі "Новый мир", який зачитували до дірок), цей лемент Хрущова: "Некрасов, та не той" (мався на увазі, звичайно, Некрасов дореволюційний, утім, який сказав чимало правди і про владу, і про бідну Русь)...

Якщо розібратися, вождь Хрущов був найзлішим і найбезграмотнішим переслідувачем талановитих літераторів. У їх числі, здається, передусім, Віктора Некрасова. Так, Хрущов пустив у застуджену і гидотно злу російську погоду відлигу. Але він же знищив на її землі правду письменників не тільки про війну. З діячами мистецтва він зустрічався двічі — в 1962-му і 1963-му. Письменник — автоматник партії. Це хрущовське. Під цим гаслом "боролися" з формалістами й абстракціоністами. Некрасова "бомбили" і в Москві, і в Києві. Тут, "у його рідному і вічному місті", били його разом з Ліною Костенко, Іваном Драчем, Миколою Вінграновським. Серед свіжовикритих "дьогтемазів" у літературі (автор виразу М. Хрущов) був в Україні мало не першим Некрасов. Йому приписали навіть... український буржуазний націоналізм. Щось він наговорив чи то Довженкові, просто в обличчя, чи то щось інше було...

...Шість днів з ранку до вечора — допити у слідчого. Можна зрозуміти, в чому його обвинувачували. У правді, яку ніс людям. Точний Василь Биков: він випередив свій час і, як нерідко трапляється в мистецтві, за це був суворо покараний...

— Я тобі телефоную щодо твого нарису в "Литературной газете". Давай обов'язково зустрінемося.

Телефонував на домашній номер Григорій Кіпніс — власкор цієї газети по Україні.

По слову "обов'язково" я зрозумів: щось важливе ми маємо обговорити.

Гриша зустрів мене біля оперного театру.

— Віка хоче і з тобою попрощатися... Ти сам розумієш... Це для нас і важко, і незручно...

Після того "склянкового" знайомства я зустрічався з Віктором Некрасовим не часто, але і не рідко... І сумним виявилося прощання. Мені було мало звільнень з робіт, півночі, зняття вже готових до випуску повістей у "Знамени" і "Октябре"... Але у світі стає боляче, коли пропадає в природі навіки яка-небудь травинка, квітка. Від'їжджав з Києва великий російський письменник. Він гинув для міста. Тільки книжки, книжки... Не можна було боятися!

З Григорієм Кіпнісом ми ховали і Михайла Пархомова. По-моєму, це був найкращий друг Некрасова. Ніколи й нікого він не боявся, перебуваючи поруч з ним. Я завжди думаю біля їхніх могил — Григорія і Михайла — про владу і письменника: ну чому не перенести прах великого російського правдолюбця Некрасова сюди, до нас? Трішки-трішки більше було б правди і на цій грішній землі.

Володимир ЮГОВ,
письменник,
учасник бойових дій ВВВ,
полковник у відставці.

Травень, дні Перемоги.

Фото ЦДКДФФА ім. Пшеничного.

■ ПОДРОБИЦІ

"Нуська" на біс

"Відлуння "Кінолітопису-2005" — так назвали свою благодійну програму кіномитці Лариса Єфименко з Києва та Галина Андріца з Одеси. Цю акцію вони провели у Кам'янці-Подільському незапланововано. А вийшло так: на недавньому фестивалі повітроплавців вітер зашкодив їм політати на повітряній кулі. Зате випадково запізналися з кам'янчанкою Любов'ю Дяченко, приватним екскурсоводом. У цієї трійці й народилася ідея "Відлуння": зі столиці до провінції привезти стрічки-лауреати IV всеукраїнського та II міжнародного фестивалю документального та науково-популярного кіно. Адже ми скучили за своїм кіно. У Кам'янці-Подільському колись було три кінотеатри, нині повноцінного — жодного. А що вже казати про село!

— Але ми несподівано для себе опинилися не тільки серед моря любителів цього мистецтва, відкрили прекрасні надбання подільського аматорського кіно, — розповіла Лариса Єфименко. — Зустріли тут 80-літнього Григорія Павленка з придністровського Демшина, автора аж 220 стрічок! Він знімає їх з 50-х років. І це є талановитий кінолітопис вашого району, який "Відлуння" відзначило дипломом. Диплом отримав Станіслав Стояновський за ліричний фільм "Квітка на камені" та фотовиставку, Микола Сідаш — перше місце за актуальну тему ("Моменто морі"). Уже багато літ їм не випадало "показуватися" на людях. От хіба що роботу Станіслава недавно демонструвала облтелерадіокомпанія.

"Кінолітопис" не лише людей подивився, а й себе показав. Глядачі щиро вітали роботи молодих митців майстерні Романа Ширмана — "Ціна золота", "Митця образити легко", "Вуаля" та прем'єру Володимира Артеменка "Гайдамацьким шляхом". А стрічку Тараса Ткаченка "Трагічне кохання до зрадливої Нуськи" викликали на біс! Цікаво, що для декого із глядачів це була перша зустріч з мистецтвом екрана. Бо завдяки старанням місцевої райдержадміністрації з усього району привезли сюди дітей-сиріт та дітей з багатодітних родин. Вони ласували духмяними булочками (подарованими комбінатом хлібопродуктів) й не відривали очей від екрана.

...А трійця ініціаторів акції та заступник голови райдержадміністрації Василь Товкайло у вересні домовилися знову зустрітися тут. Акція матиме назву "Зустрічі з Ларисою Єфименко". Любов Дяченко стала виконавчим директором цього й наступних фестивалів. А там, каже пані Лариса, і "Кінолітопис" переберється з Києва до Кам'янця!

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

80-літній Григорій Павленко з придністровського Демшина сам зняв аж 220 кінострічок!

Колективна власність поза законом. Чому?

Редакція газети «Голос України» продовжує досліджувати проблему розвитку будіндустрії в Донецькій області. Сьогодні ми розповідаємо про відоме у Приазов'ї колективне підприємство — фірму «Азовбудматеріали». Колектив стривожений скасуванням з 1 квітня нинішнього року Закону України «Про підприємство».

Ще якихось двадцять років тому Донецька область мала наймогутнішу на півдні України будівельну індустрію. Більш двадцяти її підприємств виробляли мільйони кубічних метрів бетону, збірного залізобетону, безліч іншої необхідної продукції для будівництва житлових мікрорайонів міст, зведення нових і модернізації вже діючих підприємств індустрії.

Збої в базовій галузі виникли з економічними перетвореннями в країні, коли завмерли промислові об'єкти і будівництво. Це стало трагедією для десятків тисяч будівельників.

На жаль, за цей час піднятися вдалося лише деяким підприємствам будіндустрії області. Колективне підприємство — фірма «Азовбудматеріали» — одне з тих, хто зміг вистояти в жорстких умовах. Можливо тому, що історія підприємства починається ще з дореволюційних часів. Роботу усіх фахівців тут було спрямовано на вивчення ринку, найсуворішу економію матеріальних ресурсів, розробку і впровадження в цехах нових технологій. Колектив підприємства змінив форму власності з державної на колективну.

За короткий час виробництво було переорієнтоване на нові види продукції, а саме: технологічне вапно, пустотілі стінові блоки марки 75, з яких можна зводити житлові й виробничі будівлі й багатоповерхівки, більш як десяток фемів — елементів брукування з бетону, багато іншої будівельної продукції, що знайшла свого споживача не лише серед будівельних фірм, а й серед індивідуальних замовників.

Фахівці фірми постійно працюють над підвищенням якості і поліпшенням дизайну виробів, що дає змогу підприємству бути не тільки учасником різних виставок у регіоні, а й посідати на них престижні місця. Дирекція фірми, її головні фахівці стежать за новинками в будіндустрії у країнах СНД, успішно працюють над упровадженням нових виробів. Так, недавно тут з'явилася можливість випуску перспективної продукції європейського рівня — легких бетонів.

Колектив і адміністрація дбайливо ставляться до зароблених коштів, що дає змогу, крім оплати всіх податків, придбання матеріалів для продукції, що її виробляють, утримання соціальної сфери, спонсорської допомоги, забезпечувати середньомісячну заробітну плату робітникам провідних професій на рівні 1800 гривень на місяць, що є вагомим показником серед діючих підприємств галузі.

Коментар директора колективного підприємства — фірми «Азовбудматеріали» К. СТЕПАНЕНКА:

— Створюється враження, що успішна робота навіть окремих підприємств індустрії була перешкодою для колишнього уряду, який із законодавцями скасував Закон України «Про підприємство». На жаль, ми не бачимо і не чуємо в засобах масової інформації реакції нового уряду на цю подію. Колективних підприємств в Україні — тисячі. Чи зможуть забезпечити їм нормальне правове поле нещодавно прийняті Цивільний і Господарський кодекси? Чи раціонально витрачати зароблені колективом кошти на переоформлення форми власності, адже цей процес коштує грошей? А нинішня ситуація в будіндустрії змушує заощаджувати кожну копійку. Чи не стане для нас скасування закону про підприємство черговим крахом, який ми недавно пережили? Хотілося б прочитати роз'яснення авторитетних фахівців на сторінках шановної в нашому колективі газети «Голос України».

Ліна КУЩ,
Леонід ВАСИЛЕНКО.

Маріуполь
Донецької області.

Фото автора.

На знімку: **після реконструкції, проведеної з використанням продукції КП «Фірма «Азовбудматеріали», залізничний вокзал у Маріуполі цілком змінився.**

Коментар юриста

Проблема колективної власності пов'язана із численними колізіями в законодавстві. Так, Конституцією України взагалі не передбачено такої форми власності, як колективна. Так само і Цивільний кодекс встановлює лише приватну, державну та комунальну форми власності. Немає також і такого учасника цивільних відносин, як колектив. Проте Господарським кодексом у статті 63 визначається, що одним з видів підприємств є підприємство, що діє на основі колективної власності (підприємство колективної власності). Отже, з огляду на те, що цивільне право дає змогу суб'єктам врегулювати свої відносини на власний розсуд, якщо це не суперечить основним засадам цивільного права, суті відносин або якщо інше не передбачено законом, колективні підприємства продовжують діяти без зміни форми власності. До речі, нові свідоцтва про державну реєстрацію (перереєстрацію) суб'єкта господарювання — юридичної особи вони отримують, не змінюючи свого статусу.

Наталія ВІЛАМОВА.

■ ОГОЛОШЕННЯ

Філія Державної госпрозрахункової установи "Агентство з питань банкрутства" в місті Києві та Київській області повідомляє про проведення аукціону з продажу активів Державного підприємства Міністерства оборони України "Управління торгівлі Північного оперативного командування", (код за ЄДРПОУ 24301901) в процедурі санації

Об`єкти продажу: Будівля комбінату побутового обслуговування, площа - 298,3 кв.м. (Житомирська обл., м. Бердичів, вул. Бедьоного,4), початкова ціна: 76 350,00 грн., гарантійний внесок: 3 817,50 грн.;Павільон „Теремок" (споруда), площа - 31,2 кв.м. (Київська обл., м. Узин., вул. К.Маркса, 65), початкова ціна: 6 400,00 грн., гарантійний внесок: 320,00 грн.; Склад для матеріалів, площа - 205,3 кв.м. (Київська обл., м. Узин, вул. К.Маркса, 65), початкова ціна: 27 830,00 грн., гарантійний внесок: 1 391,50 грн.; Склад тарний, площа - 239, 3 кв.м. (Київська обл., м. Узин, вул. К.Маркса,65), початкова ціна: 9 260,00 грн., гарантійний внесок: 463,00 грн.; Приміщення будівлі контори, площа - 45,3 кв.м. (Сумська обл., м. Охтирка, пров. Лебединський, буд. 1а), початкова ціна: 6 679, 00 грн., гарантійний внесок: 333,95 грн.; Гараж, площа - 178,2 кв.м. (Сумська обл., м. Охтирка, пров. Лебединський, буд. 1а), початкова ціна: 19 140,00 грн., гарантійний внесок: 957,00 грн.; Склад, площа - 242,4 кв.м. (Сумська обл., м. Охтирка, пров. Лебединський, буд. 1а), початкова ціна: 17 365,00 грн., гарантійний внесок: 868,25 грн.; Гараж, площа - 246,0 кв.м. (Житомирська обл., м. Овруч, вул. Радянська, 53б), початкова ціна: 10 690,00 грн., гарантійний внесок: 534,50 грн.; Склад побутової техніки, площа - 91,3 кв.м. (Житомирська обл., м. Овруч, вул. Радянська, 53), початкова ціна продажу: 10 590,00 грн., гарантійний внесок: 529,50 грн.; Приміщення адмінбудівлі, площа - 447,2 кв.м. (Чернігівська обл., смт. Десна, вул. Ювілейна, 7а), початкова ціна: 49 150,00 грн., гарантійний внесок: 2 457,50 грн.; Приміщення ковбасного цеху, площа - 492,5 кв.м. (Чернігівська обл., смт. Десна, вул. Ювілейна, 7а), початкова ціна: 85 370,00 грн., гарантійний внесок: 4 268,50 грн.; Приміщення будівлі КПП, площа - 24,5 кв.м. (Чернігівська обл., смт. Десна, вул. Ювілейна, 7а), початкова ціна: 3 320,00 грн., гарантійний внесок: 166 грн.; Приміщення будівлі овочесховища, площа - 590,0 кв.м. (Чернігівська обл., смт. Десна, вул. Ювілейна, 7а), початкова ціна: 43 270,00 грн., гарантійний внесок: 2 163,50 грн.; Приміщення будівлі ситроцеху, площа - 236,5 кв.м. (Чернігівська обл., смт. Десна, вул. Ювілейна, 7а), початкова ціна: 22 860,00 грн., гарантійний внесок: 1 143,00 грн.; Приміщення складу №429 літ. В, площа - 239,0 кв.м., підвал літ. Пд площею 234,4 кв.м., рампа, вхід в підвал літ. В1, вхід в підвал літ. В2 (Чернігівська обл., смт. Десна, вул. Ювілейна, 7а), початкова ціна: 32 060,00 грн., гарантійний внесок: 1 603,00 грн.; Приміщення складу №429 літ. Г, площа - 296,60 кв.м. (Чернігівська обл., смт. Дена, вул. Ювілейна, 7а), початкова ціна: 22 920,00 грн., гарантійний внесок: 1 146,00 грн.; Приміщення складу №461, площа - 231,3 кв.м. (Чернігівська обл., смт. Десна, вул. Ювілейна, 7а), початкова ціна: 17 890,00 грн., гарантійний внесок: 894,50 грн.; Приміщення будівлі тарного складу, площа - 209,2 кв.м. (Чернігівська обл., смт. Десна, вул. Ювілейна, 7а), початкова ціна: 16 180,00 грн., гарантійний внесок: 809,00 грн.; Приміщення будівлі фруктосховища, площа - 159,6 кв.м. (Чернігівська обл., смт. Десна, вул. Ювілейна, 7а), початкова ціна: 9 260,00 грн., гарантійний внесок: 463,00 грн.; Павільон „Турист", площа - 108,0 кв.м. (Чернігівська обл., смт. Десна, вул. Ювілейна, 7а), початкова ціна: 6 920,00 грн., гарантійний внесок: 346,00 грн.; Кіоск „Сніжок", площа - 20,9 кв.м. (Чернігівська обл., смт. Десна, вул. Ювілейна, 7а), початкова ціна: 2 580,00 грн., гарантійний внесок: 129,00 грн.

Гарантійні та реєстраційні внески (34 грн.) вносяться на р/р № 2600008913 в КРД (Ф) АППБ "Аваль" в м. Києві, МФО 322904, код ЄДРПОУ 26252130. Одержувач: Філія ДГУ "Агентство з питань банкрутства" в місті Києві та Київській області.

Організатор аукціону: Філія Державної госпрозрахункової установи "Агентство з питань банкрутства" в місті Києві та Київській області. Адреса: 03150, м. Київ, вул. П.Любченка, 15, кім. 516, тел. 261-19-97. Відповідальна особа - Олексієнко Тетяна Василівна. Час прийому: Пн.-Чт. - 10.00-17.00; Пт. - 10.00-15.45.

Порядок ознайомлення з об'єктом продажу: за місцезнаходженням об'єкту продажу, телефон для довідок 8(050)356-71-89 Монаков Володимир Олексійович; 8(050)590-13-31, 8(04622)5-83-95 Щербина Микола Дмитрович.

Час для ознайомлення: Пн. - Чт. - з 10.00 до 17.00 години. П'ятниця - з 10.00 до 15.45 години.

Порядок оформлення участі в аукціоні:

Для реєстрації в якості учасника аукціону фізична особа або представник юридичної особи повинні надати Організатору торгів: документ, що посвідчує фізичну особу, або повноваження представника юридичної особи; документ про сплату гарантійного та реєстраційного внеску; заявку на участь у аукціоні підписану і скріплену печаткою.

Кінцевий термін прийняття заявок від потенційних учасників на участь в аукціоні **"17" червня 2005 року.**

Дата, час та місце проведення аукціону: аукціон буде проведено **"21" червня 2005 р.** об 11-й годині за адресою: 03150, м. Київ, вул. П. Любченка, 15, в актовому залі, 5 поверх.

Порядок оформлення результатів продажу:

Під час проведення аукціону ведеться протокол, до якого заноситься результат публічних торгів ціна продажу, відомості про переможця аукціону, сума та номер рахунку на який переможцю потрібно внести кошти. Протокол підписується ліцитатором та покупцем і в триденний термін затверджується керівником організатора торгів. Копія затвердженого протоколу видається переможцю аукціону. Переможець аукціону, який відмовився від підписання протоколу, позбавляється права на подальшу участь у аукціоні і повернення йому внесеного гарантійного внеску. Договір купівлі-продажу між покупцем та боржником укладається протягом 15 днів з моменту затвердження протоколу аукціону керівником організатора публічних торгів. Оплата за придбаний об'єкт здійснюється переможцем аукціону протягом 30 календарних днів з моменту підписання договору купівлі-продажу. Гарантійний внесок, унесений покупцем для участі в аукціоні, зараховується покупцеві в рахунок остаточної оплати ціни продажу об'єкту. Передача об'єкту переможцю аукціону здійснюється тільки після повної оплати ним грошових коштів за договорами купівлі-продажу. Переоформлення прав власності на придбаний об'єкт здійснюється переможцем аукціону самостійно за власний рахунок.

ВІДКРИТЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО «МАКІЇВСЬКИЙ ЗАВОД «ЛАЗЕР»

Повідомляємо про проведення загальних зборів акціонерів, які відбудуться 29 липня 2005 року об 11.00 годині за адресою: 86193, місто Макіївка, селище Свердлова в приміщенні адміністративного корпусу ВАТ «Макіївський завод «Лазер».

Реєстрація акціонерів з 9.30 до 10.30 години 29 липня 2005 року.

ПОРЯДОК ДЕННИЙ:

1. Звіт голови правління ВАТ про фінансово-господарську діяльність за 2004 рік.
2. Затвердження річного звіту та балансу за 2004 рік.
3. Обрання та відзив членів правління товариства.
4. Обрання голови і членів спостережної ради.
5. Обрання ревізійної комісії.
6. Різне.

Для участі в зборах при собі мати: а) акціонерам - паспорт; б) представникам акціонерів - нотаріально засвідчене доручення акціонера, паспорт.

Постановою Господарського суду Вінницької області (вул. Хмельницьке шосе, 7) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру по справі № 5/78-05 СВК «Більшовик» с. Краснопілка Гайсинського району (код 03734168), ліквідатор Кравчук С. М. (с. Краснопілка).

Господарським судом Львівської області, 79010, м. Львів, вул. Личаківська, 81:

1. 12.11.2003 р. винесено постанову про визнання банкрутом Стрийське ремонтно-будівельне управління «Стрийковмашрембуд» (місцезнаходження: м. Стрий, вул. Промислова, 7; код ЄДРПОУ 05393501), р/р № 26005301400099 у філії відділення Промінвестбанк МФО 325837, справа № 7/273-39/263 та відкрито ліквідаційну процедуру.

2. 12.04.2005 р., винесено постанову про визнання банкрутом Споживчого товариства «СБ» (місцезнаходження: Львівська обл., м. Броди, вул. Залізнична, 4, код ЄДРПОУ 30472019, р/р № 260072552 в ЛОД АППБ «Аваль» м. Броди, МФО 325570), справа № 6/319-8/155 та відкрито ліквідаційну процедуру.

3. 12.04.2005 р. винесено ухвалу про порушення справи про банкрутство ВАТ «Дрогобицьке АТП-14607) (місцезнаходження: 82100, Львівська область, м. Дрогобич, вул. Самбірська, 3, код ЄДРПОУ 03114827, р/р № 25559435 в ЛОД АППБ «Аваль» м. Дрогобич, МФО 325570), справа № 6/25-4/10 та введення процедури розпорядження майном боржника.

Ліквідатором, Розпорядником майна, призначений арбітражний керуючий Кривич Руслан Іванович (Ліцензія: АА № 669649 від 30.07.2003), поштова адреса: 79060, м. Львів, вул. Пулюя, 21, кв. 42.

Господарським судом Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-А) 25.05.2005 року порушено справу № Б26/50/05 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «ХВТ-Україна» (код ЄДРПОУ 30546373, Дніпропетровський район, п. Дослідний, вул. Наукова, 1, р/р 26008115137001 в КБ «Приватбанк», МФО 305299) Арбітражним керуючим призначено Колошина Вадима Петровича, ліцензія АА № 779332 від 26.10.2004 р. (49000, м. Дніпропетровськ, вул. Робоча, 152/47). Претензії приймаються протягом одного місяця від дня опублікування оголошення.

1. Замовник торгів СТРУКТУРНА ОДИНИЦЯ ВІДКРИТОГО АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА "ДОНБАСЕНЕРГО" СЛОВ'ЯНСЬКА ТЕПЛОВА ЕЛЕКТРИЧНА СТАНЦІЯ

1.1. Поштова адреса Слов'янська ТЕС ВАТ "Донбасенерго" м.Миколаївка Донецька обл.,84181,Україна

1.2. Контактні:

телефон (06262) 49-3-65 факс (06262) 49-1-43, (06242) 9-79-27

2. Оголошується тендер на виконання робіт:

"Ремонт м'якої кровлі машзала енергоблоку 800 МВт бл.№7."

3. Місце та спосіб отримання тендерної документації: Слов'янська ТЕС, ВАТ "Донбасенерго" м.Миколаївка , Донецька обл.,84181,Україна, особисто або по письмовому запрошенню поштою.

До участі запрошуються підрядники, які мають відповідні знання та досвід роботи не меньш ніж 5 років на великих промислових підприємствах.

4. Додаткова інформація: Заяви повинні бути надані не пізніше 13.06.05р. до 14-00г. за адресою:

Похидня Г.П.,Слов'янська ТЕС, ВАТ "Донбасенерго", м.Миколаївка, Донецька обл.,84181,Україна.

ЗАЯВА

про екологічні наслідки діяльності при експлуатації АТП ТОВ «Румб»

Земельна ділянка для будівництва АТП ТОВ «Румб» знаходиться у Святошинському районі м. Києва, по вул. Дружківській, 12 в районі розміщення промислових підприємств та залізничних колій.

Відповідно рішення Київської міської ради від 10.07.2003 року за № 638/798 затверджений проект відведення земельної ділянки ТОВ «Румб».

ТОВ «Румб» передано в довгострокову оренду на 25 років земельну ділянку загальною площею 0,42 га для будівництва, обслуговування та експлуатації АТП.

Метою ТОВ «Румб» є будівництво в промисловій зоні міста автотранспортного підприємства для надання послуг фізичним та юридичним особам в автотранспортних перевезеннях, в т. ч. міжнародних.

Проект будівництва передбачає розміщення двоповерхової адміністративної будівлі, гаража для вантажних автомобілів ангарного типу на 8 автомобілів МАЗ-6422 з тягачем МАЗ-393 98, КТП, гостьової автостоянки на 3 маш./місця, очисних споруд типу «Solap».

Профілактичне техобслуговування та ремонт передбачаються на СТО міста Києва поза межами АТП.

Заправка пальним передбачена на існуючих АЗС поза межами АТП.

Будівництво не потребує знесення зелених насаджень.

Проектований об'єкт не являється екологічно небезпечним, не входить у «Перелік видів діяльності та об'єктів, що становлять підвищену екологічну небезпеку», затвердженого постановою КМУ від 27.06.95 № 554.

Проектований об'єкт підпадає під санітарну класифікацію дод. 4 ДСП-176 і потребує нормативної санітарно-захисної зони (СЗЗ)-100 м. Умови для її створення є.

Експлуатація об'єкту збільшує концентрацію шкідливих речовин у атмосферному повітрі на мізерну величину у приземному шарі землі в межах СЗЗ.

При експлуатації в усій зоні впливу проектованого об'єкту прогнозуються такі максимальні разові викиди забруднювачів (г/с) та максимально можливі рівні забруднення атмосферного повітря (ГДК. мр): NO_2-0,00747; CO - 0,02793; CH x - 0,00994.

Захист поверхневих, підземних вод та грунтів забезпечується будівництвом високоефективних очисних споруд дощових і талих вод.

За рахунок оптимізації проектних рішень при виконанні природоохоронних заходів та санітарних норм об'єкт практично не буде здійснювати шкідливого впливу на навколишнє середовище.

Господарський суд Луганської області (91016, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3а) 15.04.2005 р. порушив справу № 20/61б про банкрутство згідно зі ст. 51 Закону, 17.05.2005 р. визнав банкрутом та відрив ліквідаційну процедуру щодо: Товариства з обмеженою відповідальністю "Іст Трейд" (адреса: 91011, м. Луганськ, вул. Радянських космонавтів, 42-а. код ЄДРПОУ 30877056, рахунки: 26004197478001 в ЛФ Приват-Банк, МФО 304795 та 26003197478002 в ЛФ Приват-Банк, МФО 304795).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Наумова Дмитра Станіславовича (адреса: 91057, м. Луганськ, кв. Сонячний, 29/82, ліцензія серія АА № 719867 від 15.03.2004 р.).

Кредитори протягом місяця після публікації даного оголошення можуть звернутися із заявою про визнання кредитором по справі до господарського суду Луганської області.

Господарський суд Київської області (01032, м. Київ, вул. Комінтерну, 16) визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру по ст. 51 стосовно Споживчого товариства "С. Б. С." (Київська обл., Білоцерківський р-н, с. Поправка, вул. Леніна, 1, код ЄДРПОУ 30353083; п/р 260021270 в Білоцерківській філії АППБ "Аваль", МФО 321021); постанова від 04.05.2005 р. у справі № 126/11б-05.

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Капелюшного І. В. (03037, м. Київ, а/с 53; ліцензія серії АБ № 216783 від 01.03.2005 р.).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення за адресою ліквідатора та господарського суд Київської області.

УКРАЇНСЬКИЙ НДІ МЕДИЧНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ ТА КУРОРТОЛОГІЇ МОЗ УКРАЇНИ

ОГОЛОШУЄ КОНКУРС ДО КЛІНІЧНОЇ ОРДИНАТУРИ ЗА ФАХОМ "ФІЗІОТЕРАПІЯ"

Термін конкурсу - 1 місяць з дня виходу оголошення.

Адреса інституту: 65014, м. Одеса, Лермонтовський пров., 6.

УКРАЇНСЬКИЙ НДІ МЕДИЧНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ ТА КУРОРТОЛОГІЇ МОЗ УКРАЇНИ

ОГОЛОШУЄ КОНКУРС ДО АСПІРАНТУРИ ЗА ФАХОМ *"МЕДИЧНА РЕАБІЛІТАЦІЯ, ФІЗІОТЕРАПІЯ ТА КУРОРТОЛОГІЯ"*

з відривом та без відриву від виробництва.

За довідками звертатись до адміністрації інституту за адресою: 65014, м. Одеса, Лермонтовський пров., 6; телефон/факс - 22-35-68.

Постановою Господарського суду Київської області (01032, м. Київ, вул. Комінтерну, 16) від 23.05.2005 р. у справі № 25/2б-2005 ТОВ "Шана-Транс" (07400, Київська обл., м. Бровари, вул. Чкалова, 17, рах. 26009410041981 в КОФ АКБ "Укрсоцбанк", МФО 321013, код ЄДРПОУ 20621419) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Бондаря Андрія Васильовича, (м. Київ — 110, абонентська скринька, № 14, т. 539-07-71).

Господарським судом Херсонської області (73000, м. Херсон, вул. Горького, 18) порушено справу № 6/93-05-Б про банкрутство Приватного сільськогосподарського підприємства "Фрунзенське" (75500, Херсонська область, Генічеський район, село Фрунзе, вул. Миру, 59, код ЄДРПОУ 30874804, р/р 260027087 Генічеське відділення АППБ "Аваль").

Розпорядником майна призначено Татаркіна Олександра Леонідовича (ліцензія АА № 484217 від 31.03.2003 р.).

Заяви кредиторів до боржника приймаються протягом одного місяця з дня опублікування оголошення.

Президент України присвоїв почесне звання «Заслужений економіст України» Євгену Юхниці, шеф-редактору газети «Все про бухгалтерський облік».

Правду кажучи, не кожен бізнес удостоюється державного визнання. Адже щоб бути корисним суспільству, треба постійно прикладати до цього зусилля, на що здатні далеко не всі. Газета «Все про бухгалтерський облік» - яскравий приклад гармонійного бізнесу, що приносить величезну користь країні.

Це видання — кращий друг і помічник сотням тисяч бухгалтерів, економістів, юристів, керівників зі всієї України. Глибина консультацій, різноманітність тем, оперативність коментарів, швидкі відповіді на питання читачів та турбота про них — всі ці якості вигідно відрізняють газету «Все про бухгалтерський облік» від конкурентів.

Тому нагородження її шеф-редактора — заслужене визнання важливості його праці для всього українського суспільства.

Приєднуючись до щирих привітань близьких та колег, ми бажаємо Є. Юхниці міцного здоров'я, невичерпної енергії, творчого натхнення, відданих друзів і однодумців.

Нехай ваші справи і надалі будуть успішними!

Господарським судом Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. ІПаумяна, 4) порушено провадження у справі № 25/82 від 14.04.2005 року про банкрутство приватного підприємства "Велес" (72311, Запорізька область, м. Мелітополь, вул. Белякова, 226, Мелітопольська філія "Промінвестбанку", МФО 313043, код ЄДРПОУ 23852088, розрахункові рахунки 26007301280217, 2603031280217, 26043309280217). Розпорядником майна призначено арбітражного керуючою Іщенка Дмитра Васильовича (ліцензія серія АБ № 116072; адреса - 72309, Запорізька область, м. Мелітополь, вул. Бронзоса, буд. 43, кв. 16, абонентська скринька 1). Кредиторські вимоги приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

25 червня 2005 року о 13-00 за адресою: м. Суми, вул. Петропавлівська, 74, к. 49 А пройде повторний аукціон з продажу майна, яке належить підприємству-банкруту ВАТ "Буринський Агрохім",
розташованого за адресою - Сумська область, Буринський р-н, м. Буринь, вул. Кутузова, 11а, а саме:

Лот 1: БУДІВЛІ ТА СПОРУДИ: адміністративно-службовий блок "А-2" цегл., пл. 909,2 кв. м., ремонтна майстерня "Г-1" цегл., пл. 991,6 кв. м.; гараж (стоянка на 20 машин) "Д-1" пл. 1301,1 кв. м.; котельна "Е-1", цегл., пл. 156,2 кв. м.; матеріально-технічний склад "Ж-1" цегл., пл. 337,7 кв. м.; гараж (стоянка на 24 машини) "З-1" пл. 855,2 кв. м.; сарай "И-1" цегл., пл. 59,7 кв. м.; вбиральня "У" цегл., пл. 4,5 кв. м.; огорожа виробничої бази (метал. сітка), ворота (метал) "№ 1"; водонапірна башта (метал) "№ 3"; майданчик з твердим покриттям "І"; прирельсовий майданчик; ваги 2109; свердловина для води; злітна смуга; під'їзна дорога; внутрішньооб'єктні дороги; позамайданні мережі; резервуар Д-184; бензоколонка; свердловина для води; склад мінеральних добрив А-1 з прибудовою та платформою, розташований за адресою: м. Буринь, вул. К. Маркса, 22б, пл. 1293,3 кв. м., та склад мінеральних добрив з прибудовою та платформою, розташований за адресою: м. Буринь, вул. К. Маркса, 22а, пл. 306,6 кв. м. МАШИНИ ТА ОБЛАДНАННЯ: КОМБАЙН СК-5 "Нива"; трактор Т-150; навантажувач ПЕА-1,0 "Карпатець"; токарний верстат (2 од.); кран-балка підвісна; верстат ЗК6334; молот ковальський; зварювальний агрегат; вентилятор; газоаналізатор; коренерізка; зварка ДДМ; причеп 2ПТС-4 (2 од.); жатка для зернових до комбайну СК-5 "Нива" (2 од.); верстат ОРГ-5365 (2 од.); плуг ПН-4-35 (2 од.); верстат 3к заточний; сіялка СЗП-3,6 (2 од.); водонагрівач котел водогрійний 2ККП-20,8 (2 од.); ГАЗ-52 № 32-81; ЗИЛ ММЗ № 38-06; автобус КАВЗ 3270; УАЗ 469 № 63-64; ГАЗ 2402 № 008-16; холодильник "Апшерон"; установка МИГ; шафа плательна; телевізор; телефонний апарат; шафа дерев'яна; вентиль-сирена; автомат газводи; пристрій "Псков"; крісло; касовий апарат; пишуча машинка "Україна" (3 од.); ємність для ПММ (б/в) 70 куб. м. - 3 шт., ємність для ПММ (б/в) 10 куб. М.-2 шт. СИРОВИНА ТА МАТЕРІАЛИ: ваги, насос, піддон, дрова, горбиль, металобрухт. ЗАПЧАСТИНИ: (43 поз.): в тому числі до а/тр. засобів. Початкова ціна - 317 859,8 грн.

Гарантійний внесок (5% від початкової вартості майна) перераховується на р/р 260062165 в СОД АППБ "Аваль" у м. Буринь", МФО 337483, код 05490641, отримувач ВАТ "Буринський Агрохім" та плата за реєстрацію заяви (17,00 грн.) перераховується на р/р 26006150 в СОД АППБ "Аваль" у м. Суми, МФО 337483, код 26254873, отримувач філія ДГУ Агентство з питань банкрутства в Сумській області. Платіжні засоби - грошові кошти. Подальше переоформлення права власності на майно та право власності або користування на земельну ділянку проводиться покупцем і за його рахунок. Переможець повинен в 10-денний термін укласти договір купівлі-продажу з ліквідатором. Ознайомлення з майном з 9 до 12 години, за адресою його розташування. Організатор торгів: ДГУ "Агентство з питань банкрутства" в Сумській області. Заявки приймаються з 9 до 12 години за адресою: м. Суми, вул. Петропавлівська, 74, к. 49 А. Кінцевий термін прийому заявок 13.00 22.06.2005 р. У разі надходження однієї заявки проводиться викуп, дві і більше заявок - аукціон. Контактний тел. (0542) 340-495.

12.05.2005 року до Державного реєстру банків здійснено запис про реєстрацію нової редакції Статуту ТОВАРИСТВА З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ФІНРОСТБАНК" у зв'язку зі зміною назви Товариство з обмеженою відповідальністю Комерційний банк "ФЕБ" на ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ФІНРОСТБАНК", рішення про яке було прийнято Управлінням НБУ в Одеській області 07.04.2005 року. Державна реєстрація зазначених змін проведена 06.05.2005 року.

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ФІНРОСТБАНК" є правонаступником всіх прав і обов'язків Товариства з обмеженою відповідальністю Комерційного банку "ФЕБ", зареєстрованого Національним банком України 29 січня 1993 року за реєстраційним № 147.

Господарським судом Миколаївської області (54009, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) за заявою управління пенсійного фонду України в м. Первомайську Миколаївської області порушено справу № 5/105 про банкрутство акціонерного виробничо-торгівельного підприємства "Південний Буг" (55200, Миколаївська обл., м. Первомайськ, вул. Чернецького, 110, код ЄДРПОУ 05467748, р/р 260014158 в ТВБВ МОД "Аваль", МФО 326182).

Розпорядником майна призначено Кабанова Володимира Григоровича (ліцензія АБ № 116167 від 04.01.05, м. Миколаїв, вул. Космонавтів, буд. 144, кв. 12.).

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарський суд Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) 28.03.2005 р. порушив справу № 15/44Б про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю "Агропромэкспорт" (87539, м. Маріуполь, пр. Металургів, 84-б, а/с 2133, код ЄДРПОУ 13513149, п/р № 2600901774200 у філії ВАТ "Укрексімбанк" в м. Маріуполі, МФО 335957) та вчинив мораторій на задоволення вимог кредиторів.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Пилипенко Сергія Валентиновича (ліцензія № 630060, адреса: 87500, Донецька область, м. Маріуполь, пр. Металургів, 25/81.

Ухвалою Господарського суду Автономної Республіки Крим (95000, м. Сімферополь, вул. К. Маркса, І8) від19.05.2005 р. по справі № 2-8/7478-2005 СВК "Красногвардійський" (97242, А. Р. Крим, Совєтський район, с. Красногвардійське, вул. Юбілейная, 34, код ЄДРПОУ 30980914, МФО 324021, р/р 260008905 в КРД АППБ "Аваль" м. Сімферополя) визнано банкрутом).

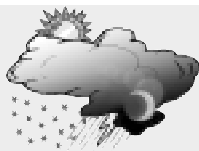
Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Данилко Іна Анатоліївна, ліцензія АБ № 216872 від 28.03.2005 р., що мешкає за адресою: 95023, м. Сімферополь, вул. Безпалова, 156, кв.54, аб. скр. № 780.

Претензії кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення.

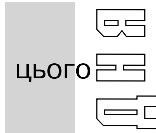
Господарський суд Донецької області, 83048, Україна, м. Донецьк, вул. Артема, 157, ухвалою від 26.05.2005 р. по справі № 33/222Б ухвалив ліквідувати юридичну особу Товариство з обмеженою відповідальністю "УкрРостранс", 85400, Україна, Донецька область, м. Селидове, вул. Нагорна, 9, ЄДРПОУ 24166294, провадження по справі № 33/222Б припинити, печатку та штампи рахувати недійсними.

СПОРТ

ВІВТОРОК, 7 ЧЕРВНЯ 2005 ■ № 103 (3603)

Сьогодні на сході України переважно без опадів, лише 8 червня — короткочасні дощі, місцями грози; температура вночі 11—16, вдень 22—27. На решті території — короткочасні дощі, грози; температура вночі 8—13, вдень 17—23 градусів тепла

7 ЧЕРВНЯ

■ 1775 р. Знищено Запорозьку Січ. ■ 1831 р. Цензура дала дозвіл на видання "Вечорів на хуторі біля Диканьки", першої книжки Миколи Гоголя. ■ 1842 р. Народився Іван Сікорський, психіатр, психолог, педагог. Заснував у Києві лікарсько-педагогічний інститут для аномальних дітей, а також перший у світі Інститут дитячої психології (1912). (Батько Ігоря Сікорського.) ■ 1883 р. У Москві освячено храм Христа Спасителя. ■ 1929 р. Утворено державу Ватикан.

На аренах країни і світу

Спортивна гімнастика. Дебрецен (Угорщина). Чемпіонат Європи. 27 травня — 5 червня. Це були перші після Олімпійських ігор-2004 масштабні змагання. Й українська команда, що стала молодша, не залишилася без нагород. 15-річна Дарина Згоба з Івано-Франківська виграла бронзову медаль у вправах на брусах. У цій дисципліні наша Ольга Щербатих була шоста. Ще одну бронзову медаль Україні (вправи на поперечині) приніс олімпійський чемпіон з Харкова Валерій Гончаров.

А переможцями у багатоборстві стали Рафаель Мартінес (Іспанія) та Маріан Дібов (Франція). Дарина Згоба посіла дев'яте місце.

Теніс. Париж. Корти Ролан Гарос. Відкритий чемпіонат Франції. Фінали. Жінки. Жюстін Енен-Арданн (Бельгія) — Марі П'єрс (Франція). 6:1, 6:1. Чоловіки. Рафаель Надаль (Іспанія) — Маріано Пуерта (Аргентина). 6:7 (6:8), 6:3, 6:1, 7:5.

Баскетбол. Чемпіонат України. Суперліга (чоловіки). 1/2 фіналу. Треті матчі. «Хімік» (Южний) — «Азовмаш» (Маріуполь). 59:63. МБК «Одеса» — БК «Київ». 85:86.

Отже, у фіналі зустрінуться БК «Київ» і «Азовмаш». Серія триватиме до трьох перемог однієї з команд. Перша зустріч відбудеться 11 червня. Наступні ігрові дні — 12, 16, 17, 20 червня.

Футбол. Відбірний цикл першості Європи серед молодіжних команд (U-21). 3 травня. Група 2. Туреччина—Греція. 0:1. Албанія—Грузія. 0:1.

Україна—Казахстан. 2:1. Голи: О. Алієв, 20 (п), Фещук, 44 — Шакін, 31. Господарі грали в такому складі: Мусін, Кіцута, Фещук (Прошин, 78), Яценко, О. Алієв, Ситник (Деркач, 89), Мілевський, Допілка, Аржанов, Воробей (Герасим'юк, 64), Самборський.

Данія — 19 очок, Греція, Туреччина — по 14, Україна — 13, Грузія — 8, Албанія — 5, Казахстан — 0.

Цей матч для нашої команди став останньою серйозною репетицією перед фінальною частиною чемпіонату світу, яка незабаром стартує в Нідерландах. Отже, проти казахів свідомо випустили команду-1985, де гравці на рік-два молодші від суперника, даючи можливість ще раз себе перевірити. Олексій Михайличенко, який тренує обидва колективи, і U-20, і U-21, сказав, що для молодших це був чудовий спаринг. До речі, нашими суперниками в першому раунді нідерландського фіналу будуть збірні Панами, Туреччини і Китаю. Учора ця збірна вилетіла до Нідерландів.

А сьогодні в Греції проти місцевих однолітoк гратиме вже традиційна команда України — U-21, котрою в цій зустрічі за відсутності Михайличенка опікатимуться тренери Геннадій Литовченко та Юрій Калитвинцев.

Бокс. Манчестер (Велика Британія). Росіянин Костянтин Цзю зазнав другої поразки за часи своєї кар'єри в поєдинку за титул чемпіона світу IBF у першій напівсередній вазі. Кривдником легендарного боксера став британець Ріккі Гаттон. Бій було зупинено після одинадцятого раунду через відмову секундантів Цзю від продовження зустрічі. Отже, саме Гаттона оголошено переможцем і новим чемпіоном IBF.

Костя Цзю заявив, що вів бій з Гаттоном абсолютно неправильно, що й стало причиною його невдачі: «Не знаю, чому я залишався так близько до нього. Мені жодного разу не вдалося добре влучити йому в підборіддя. Він заслужив перемогу... Я не відчував себе таким утомленим і виснаженим уже багато років, хоча дуже добре підготувався до бою і був у відмінній формі. Щось пішло не так. Почувався спустошеним і був просто сам не свій. Ріккі сьогодні був сильніший».

■ ФОТОФАКТ

Серед учасників Всеукраїнського чемпіонату з планерного спорту, що відбувся у столиці, була і абсолютна чемпіонка Європи і світу Валентина Топорова.

Фото Володимира ФАЛІНА (Укрінформ).

Саме той — рідкісний випадок

Футбол. Відбірний раунд чемпіонату світу-2006. 4 червня.

Група 1. Чехія—Андорра. 8:1. Вірменія—Македонія. 1:2. Нідерланди—Румунія. 2:0. Нідерланди — 19 очок, Чехія — 18, Румунія — 13, Фінляндія — 9, Македонія — 8, Вірменія, Андорра — по 4.

Група 3. Естонія—Ліхтенштейн. 2:0. Росія—Латвія. 2:0. Португалія—Словаччина. 2:0. Португалія — 17, Словаччина, Росія — по 14, Естонія — 11, Латвія — 10, Ліхтенштейн — 4, Люксембург — 0.

Група 4. Фарерські острови—Швейцарія. 1:3. Ірландія—Ізраїль. 2:2. Швейцарія — 12, Ізраїль — 11, Ірландія, Франція — по 10, Кіпр, Фарерські острови — по 1.

Група 5. Шотландія—Молдова. 2:0. Білорусь—Словенія. 1:1. Норвегія—Італія. 0:0. Італія — 13, Норвегія, Словенія — по 9, Білорусь — 6, Шотландія — 5, Молдова — 2.

Група 6. Азербайджан—Польща. 0:3. Польща — 18, Англія — 16, Австрія — 11, Північна Ірландія — 3, Вельс, Азербайджан — по 2.

Група 7. Сербія і Чорногорія—Бельгія. 0:0. Сан-Маріно—Боснія і Герцеговина. 1:3. Іспанія—Литва. 1:0. Сербія і Чорногорія, Іспанія — по 12, Литва — 9, Бельгія — 8, Боснія і Герцеговина — 6, Сан-Маріно — 0.

Група 8. Швеція—Мальта. 6:0. Болгарія—Хорватія. 1:3. Ісландія—Угорщина. 2:3. Хорватія — 16, Швеція — 15, Угорщина — 10, Болгарія — 8, Ісландія, Мальта — по 1.

Група 2. Туреччина—Греція. 0:0. Албанія—Грузія. 3:2 (Таре, 6, 55, Скела, 33 — Бурдулі, 85, Кобіашвілі, 90).

Україна—Казахстан. 2:0. Голи: Шевченко, 18, Авдєєв, 84 (автогол).

Україна: Шовковський, Несмачний, Тимощук, Єзерський (Федоров, 87), Русол, Шевченко, Ротань, Гусєв, Воронін (Бєлік, 70), Воробей, Радченко (Гусін, 46). **Тренер** — Олег Блохін.

Казахстан: Новіков, Ляпкін, Авдєєв, Дубінскій, Фамільцев (Травін, 79), Смаков (Нізовцев, 55), Карповіч, Байжанов, Родіонов (Чічулін, 31), Балтієв, Крохмаль. **Тренер** — Сєргєй Тімофєєв.

Арбітр — Геральд Ленер (Австрія).

Київ. НСК «Олімпійський». Ясно. 21 градус. 50 000 глядачів.

	В	Н	П	М	О
Україна	**6**	**2**	**0**	**14—3**	**20**
Греція	4	3	1	12—6	15
Туреччина	3	4	1	13—7	13
Данія	2	3	2	10—7	9
Албанія	3	0	5	6—13	9
Грузія	1	2	4	10—16	5
Казахстан	0	0	6	2—15	0

Це саме той рідкісний випадок, коли сталося все так, як бажалося. Ми виграли, а наші головні конкуренти — греки з турками —зіграли внічию. Ліпше не буває. Однак детальніше поговоримо про матч у Києві. Хай би що казали, але надто вже важко налаштуватися на поєдинок із суперником, котрий свідомо обере тактику насиченої оборони. Впродовж поєдинку казахи не створила жодного голевого моменту.

Господарі поля взяли справу в свої руки зі старту і практично весь ігровий час виступали на першому номері. З результативною атакою українські футболісти не забарилися. У воротарському майданчику гостей закрутилася справжнісінька веремія. Бив Єзерський, м'яч відскочив. Біля нього опинилися Русол і Шевченко. А пробив наш міланець, знайшовши шпарину між казахським оборонцем і воротарем — 1:0.

Цілком природно, що після цього успіху підопічні Блохіна дещо збавили оберти. Хоч би як там було, але кожний з них у голові тримав наступний матч у Греції. І намагався не викладатися повністю. Та й не треба було цього. Казахстанська збірна, хоча і пручалася моментами, але особливо українським не дошкуляла.

А наші ще в першому таймі мали чимало нагод збільшити матеріальну перевагу. Небезпечно били Гусєв, Шевченко, та найбільше запам'ятався потужний удар надто активного в цій зустрічі Несмачного, який пройшов лівим флангом і метрів з двадцяти п'яти «вистрілив» під поперечину. Однак Новіков зіграв бездоганно.

У гостей був лише один шанс, коли Радченко помилився і віддав м'яч на Балтієва — головну ударну силу казахів, який міг вийти віч-на-віч із Шовковським. Але форвард момент змарнував. І слава Богу! Потім досить дивно повівся арбітр зустрічі. Він спершу не зарахував гол у ворота гостей. Воронін, як на мене, не зробив жодного порушення. В іншому епізоді пан Ленер перебував поблизу, коли у штрафному майданчику збірної Казахстану, застосовуючи прийом з вільної боротьби, на газон поклали Ротаня. Але арбітр був незворушний...

А потім чудовий момент з якогось іншого футболу продемонстрував Шевченко. Наш капітан напрочуд ефектно обіграв чотирьох (!) оборонців казахської команди і «зряче» пробив. І тут суперника врятував Новіков, продемонструвавши блискучу реакцію.

Але те, що не вдалося нашим, зробили їхні опоненти. Хоча й українці були співучасниками події. Під завісу зустрічі Ротань з лівого флангу зробив навісну передачу у штрафний майданчик казахів. М'яч влучив у руку Авдєєва і відскочив у ворота — 2:0.

— Ми передбачали, що казахи закриються і позаду стануть десять чоловік, — прокоментував наставник збірної України. — Нам міг би допомогти швидкий гол. І саме так сталося. А коли забили другий, з'явилася упевненість і розкутість. За рахунку 2:0 варто було чіткіше контролювати м'яч, а ми припускалися помилок, боялися пропустити, втрачали м'яч і змушені були відпрацьовувати, повертатися на 60 метрів. Витрачалися колосальні зусилля, і це при тому, що на носі матч з греками.

Ми на дев'яносто відсотків вгадали зі складом. Єдина проблема, що виникла, — Олександр Радченко. Не можна грати на таких нервах. Довелося його замінити. І це з Казахстаном... Гусін вийшов і закрив центральну зону. Воротам загрожував.

Вважаю, що це була одна з найкращих ігор на своєму полі. Створили чимало моментів. Перед матчем лунали запитання скептиків, мовляв, як збірна України зіграє проти насиченої оборони. З'ясувалося, що вміємо діяти не лише другим номером.

— Чи можна вважати сьогоднішній матч репетицією перед зустріччю з греками?

— Сьогодні ми грали із закритою командою. Греки — зовсім інше. Вони, до речі, чемпіони Європи. То буде зовсім інший футбол.

Олег Блохін тривалий час охоче і весело розмовляв з журналістами. А ось своїм футболістам він чомусь заборонив спілкуватися з представниками ЗМІ. Про це ми дізналися від Андрія Вороніна, Олександра Шовковського і Андрія Гусіна, який встиг пригорнути до себе батьків і сина. Дивно, як на перший погляд. Та, либонь, Олег Володимирович щось мав на увазі, коли видав такий незвичний усний наказ...

І насамкінець про кілька світлих моментів, пов'язаних із матчем. Перед початком уболівальники, без Олександра Пономарьова або когось іншого, голосно співали Державний гімн. Хор був потужний, чудовий і злагоджений. Точно, як на стадіонах в Англії, Німеччині, Іспанії, Франції, Італії тощо.

Після фінального свистка українські футболісти дружно побігли до трибун, щоб подякувати за підтримку своїм щирим друзям-уболівальникам. А Шевченко спеціально підійшов до глядачів, що сиділи в інвалідних візках, і сфотографувався з ними, роздавав автографи...

На знімку: оці троє — Володимир Єзерський, Андрій Шевченко та Андрій Русол — організували перший м'яч у ворота казахів.

Фото УНІАН.

Сторінку підготував
Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Редактор номера
Леонід БРОВЧЕНКО.

Редколегія:
Леонід **БРОВЧЕНКО,**
Анатолій **ГОРЛОВ,**
Сергій **ДЕМСЬКИЙ**,
Віталій **ЖЕЖЕРА,**
Іван **ІЛЛЯШ,**
Світлана **ПИСАРЕНКО,**
Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор
Анатолій ГОРЛОВ.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання— КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775. для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна: для фізичних осіб — 3,30 грн. та 2,00 грн. для підприємств і організацій — 6,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 159037.

СПДФО Гайденко В. І. (Друкарня «Нормальные цены») 61068, м. Харків, вул. Тарасівська, 2а.
Зам. 219

ВАТ «Видавництво «Вільна Україна» 79026, м. Львів, вул. В. Великого, 2.
Зам. 311

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.
Зам. 2155

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 454-84-92;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

Internet: http://uamedia.visti.net/golos